

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Marszałek Senatu
BPS.DPS.030.3.2020

Druk nr 277
Warszawa, 13 marca 2020 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

zgodnie z art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. mam zaszczyt przekazać Pani Marszałek podjętą przez Senat na 7. posiedzeniu w dniu 13 marca 2020 r. uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy

- o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw wraz z projektem tej ustawy.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Senat upoważnił senatora Marka Borowskiego do reprezentowania Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Z poważaniem
(-) Tomasz Grodzki

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 13 marca 2020 r.

w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw.

Jednocześnie upoważnia senatora Marka Borowskiego do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Tomasz GRODZKI

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu:
 - „5) zasady i tryb możliwości czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy oraz wynagradzania pracowników w tym okresie;
 - 6) zasady i tryb wypłaty rekompensat w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania wirusowi SARS-CoV-2, zwanego dalej „COVID-19”, oraz zasady i tryb udzielania pożyczek niektórym przedsiębiorcom.”;
- 2) w art. 2 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, zwanej dalej „COVID-19”;
- 3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. W celu przeciwdziałania COVID-19 pracodawca może polecić pracownikowi wykonywanie, przez czas oznaczony, pracy określonej w umowie o pracę, poza miejscem jej stałego wykonywania, jeżeli wykonywanie pracy poza takim miejscem jest możliwe (praca zdalna).

2. Pracodawca, polecając pracownikowi wykonywanie pracy zdalnej:

 - 1) uzgadnia z pracownikiem miejsce jej wykonywania;
 - 2) wyznacza okres jej wykonywania

– uwzględniając stopień zagrożenia rozprzestrzenianiem się COVID-19 na danym obszarze.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców, ustawę z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne, ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, ustawę z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe oraz ustawę z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

2. Organizację i porządek w procesie pracy zdalnej oraz związane z tym prawa i obowiązki pracodawcy i pracowników ustala pracodawca w regulaminie pracy albo w poleceniu o powierzeniu pracownikowi wykonywania pracy zdalnej. Do regulaminu pracy w zakresie określonym w zdaniu poprzednim, nie stosuje się art. 9 ustawy z dnia z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 oraz 1495).

3. Pracodawca ma prawo kontrolować wykonywanie pracy zdalnej oraz żądać od pracownika informacji o jej wynikach.”;

4) po art. 3 dodaje się art. 3a i art. 3b w brzmieniu:

„Art. 3a. W celu przeciwdziałania COVID-19 pracodawca ma prawo:

- 1) żądać od pracownika informacji o tym czy przebywał w ostatnim czasie w miejscu zagrożonym zakażeniem COVID-19;
- 2) żądać od pracownika, co do którego istnieje uzasadnione podejrzenie, iż jest zakażony COVID-19, lub który przebywał ostatnio w miejscu zagrożonym zakażeniem COVID-19, aby poddał się niezbędnym badaniom lekarskim; badania lekarskie są świadczeniami opieki zdrowotnej w rozumieniu art. 9;
- 3) kontrolować stan zdrowia pracownika przed dopuszczeniem go do pracy, w szczególności przez pomiar temperatury ciała pracownika;
- 4) wprowadzić w miejscu pracy dodatkowe wymagania sanitarne lub bezpieczeństwa i higieny pracy.

Art. 3b. 1. Pracodawca może wystąpić do okręgowego inspektora pracy z wnioskiem o wydanie decyzji o czasowym zawieszeniu działalności zakładu pracy w przypadku, gdy liczba pracowników skierowanych do wykonywania pracy poza miejscem jej stałego wykonywania, o której mowa w art. 3, przekracza 20% stanu zatrudnienia w zakładzie pracy, albo bez względu na tę liczbę – z uwagi na specyfikę zakładu pracy – powoduje to niemożność lub znaczące utrudnienia w jego funkcjonowaniu.

2. Okręgowy inspektor pracy wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, w terminie 3 dni od daty wpływu wniosku. Niewydanie decyzji we wskazanym terminie jest równoznaczne z decyzją uwzględniającą wniosek.

3. Od decyzji okręgowego inspektora pracy, odmawiającej czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy, pracodawcy przysługuje odwołanie do Głównego Inspektora Pracy. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem okręgowego inspektora pracy, w terminie 3 dni od daty doręczenia decyzji. Główny Inspektor Pracy wydaje decyzję o utrzymaniu

w mocy lub zmianie decyzji okręgowego inspektora pracy, w terminie 7 dni od daty wpływu odwołania.

4. Decyzja o czasowym zawieszeniu działalności zakładu pracy wydawana jest na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. W przypadku wystąpienia okoliczności uzasadniających dalsze zawieszenie działalności zakładu pracy po upływie terminu, określonego w decyzji, pracodawca może ponownie wystąpić z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, wskazując okoliczności uzasadniające przedłużenie okresu zawieszenia działalności zakładu pracy.

5. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 2, pracownicy zatrudnieni w tym zakładzie pracy, otrzymują wynagrodzenie wynikające z ich osobistego zaszczerowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania – 60% wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów. Koszty wynagrodzenia za czas zawieszenia działalności zakładu pracy ponoszą pracodawca oraz Skarb Państwa w równych częściach.

6. W przypadku decyzji Głównego Inspektora Pracy o utrzymaniu w mocy decyzji okręgowego inspektora pracy o odmowie czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy pracodawca może zawiesić działalność zakładu pracy. W takim przypadku pracownicy tego zakładu pracy otrzymują za czas zawieszenia działalności wynagrodzenie w wysokości, o której mowa w ust. 5. Koszty wypłaty wynagrodzeń ponosi pracodawca.

7. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania przez Skarb Państwa środków na wynagrodzenia, o których mowa w ust. 5, uwzględniając potrzebę szybkiego i uproszczonego postępowania, termin oraz jednostki organizacyjne właściwe do ich wypłaty.”;

5) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola, szkoły lub placówek specjalnych dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną i sprzężonymi niepełnosprawnościami, do których uczęszcza dziecko, z powodu COVID-19, ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia

społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645 i 1590) przysługuje dodatkowy zasiłek opiekuńczy za okres nie dłuższy niż okres zamknięcia placówki. Dodatkowy zasiłek opiekuńczy przysługuje również ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia 15. roku życia.”;

6) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. W przypadku obowiązkowej hospitalizacji pracownika albo poddania go kwarantannie z powodu COVID-19 pracodawca jest zwolniony z obowiązku wypłaty wynagrodzenia, o którym mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Wynagrodzenie to jest wypłacane z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.”;

7) w art. 6 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku udzielania zamówień, o których mowa w ust. 1, zamawiający:

- 1) zamieszcza niezwłocznie informację o zamiarze udzielenia zamówienia w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej;
- 2) działa w sposób zapewniający przejrzystość, równe traktowanie podmiotów zainteresowanych wykonaniem zamówienia oraz z uwzględnieniem okoliczności mogących mieć wpływ na jego udzielenie;
- 3) nie udostępnia informacji związanych z zamówieniem stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa, jeżeli podmiot zainteresowany wykonaniem zamówienia, nie później niż przed zawarciem umowy o wykonanie tego zamówienia, zastrzegł, że nie mogą być one udostępniane;
- 4) zamieszcza niezwłocznie w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej informację o udzieleniu zamówienia, podając nazwę albo imię i nazwisko podmiotu, z którym zawarł umowę o wykonanie zamówienia, albo informację o nieudzieleniu tego zamówienia.”;

8) w art. 7 w ust. 1, w art. 8 w części wspólnej oraz w art. 10 w ust. 1 wyrazy „w związku z przeciwdziałaniem COVID-19” zastępuje się wyrazami „w celu przeciwdziałania COVID-19”;

9) w art. 11:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wojewoda może wydawać polecenia obowiązujące wszystkie organy administracji rządowej działające w województwie i państwowe osoby prawne inne

niż Narodowy Bank Polski, organy samorządu terytorialnego, samorządowe osoby prawne oraz samorządowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej w celu przeciwdziałania COVID-19. Polecenia natychmiastowemu wykonaniu z chwilą ich doręczenia lub ogłoszenia. O wydanych poleceniach wojewoda niezwłocznie informuje właściwego ministra.

2. Prezes Rady Ministrów, na wniosek wojewody, po poinformowaniu ministra właściwego do spraw gospodarki może, w celu przeciwdziałania COVID-19, wydawać polecenia obowiązujące inne, niż wymienione w ust. 1, osoby prawne, w tym Narodowy Bank Polski, i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej oraz przedsiębiorców. Polecenia są wydawane w drodze decyzji administracyjnej, podlegają one natychmiastowemu wykonaniu z chwilą ich doręczenia lub ogłoszenia.”,

b) uchyla się ust. 4,

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, przedsiębiorcy przysługuje wynagrodzenie finansowane ze środków budżetu państwa z części budżetowej, której dysponentem jest wojewoda. Wysokość wynagrodzenia określa wojewoda w drodze decyzji administracyjnej.

5b. W przypadkach, o którym mowa w ust. 3 i 5a, wynagrodzenie przedsiębiorcy musi być adekwatne do rodzaju zadania i nakładu pracy przedsiębiorcy, a także uwzględniać koszty, które przedsiębiorca poniesie w związku z wykonaniem zadania.”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Polecenia, o których mowa w ust. 1 i 2, nie mogą dotyczyć rozstrzygnięć co do istoty sprawy załatwianej w drodze decyzji administracyjnej, a także nie mogą dotyczyć czynności operacyjno-rozpoznawczych, dochodzeniowo-śledczych, czynności z zakresu ścigania wykroczeń oraz czynności wykonywanych w związku z realizacją ustawowych zadań Narodowego Banku Polskiego.”,

e) w ust. 7 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„W takim przypadku uzasadnienie do decyzji, o której mowa w ust. 2, sporządza się w terminie 7 dni od dnia wydania polecenia.”;

10) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. 1. Do projektowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i rozbioru obiektów budowlanych, w tym zmiany sposobu użytkowania, niezbędnych w celu przeciwdziałania COVID-19, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, z późn. zm.²⁾), ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293) oraz ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2020 r. poz. 282), a w przypadku konieczności poszerzenia bazy do udzielania świadczeń zdrowotnych, także przepisów wydanych na podstawie art. 22 ust. 3, 4 i 4a ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej.

2. Projektowanie, budowa, przebudowa, remont, utrzymanie i rozbioru obiektów budowlanych, w tym zmiana sposobu użytkowania, niezbędne w celu przeciwdziałania COVID-19, wymagają niezwłocznego zgłoszenia organowi administracji architektoniczno-budowlanej. Jeżeli prowadzenie robót budowlanych, o których mowa w zdaniu poprzednim, powoduje zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, organ administracji architektoniczno-budowlanej, w drodze decyzji podlegającej natychmiastowemu wykonaniu, niezwłocznie ustala wymagania dotyczące niezbędnych zabezpieczeń ich prowadzenia.

3. Właścicielowi lub posiadaczowi nieruchomości, na której prowadzone są roboty budowlane, o których mowa w ust. 1, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za szkodę wyrządzoną w związku z ich prowadzeniem. Roszczenie o odszkodowanie powstaje z dniem utraty mocy przez niniejszy przepis.”;

11) w art. 13:

- a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „, o którym mowa w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2214)”,
- b) w ust. 2 po wyrazach „Ubezpieczycieli Komunikacyjnych” dodaje się wyrazy „(Dz. U. z 2019 r. poz. 2214)”;

12) w art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zarządzający lotniskiem, zarządzający dworcem kolejowym, przewoźnik lotniczy, kolejowy, drogowy lub operator pocztowy, nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w związku z działaniami władz publicznych mającymi na celu

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1309, 1524, 1696, 1712, 1815, 2166 i 2170 oraz z 2020 r. poz. 148.

przeciwdziałanie COVID-19, w szczególności za brak możliwości świadczenia usług, w tym przewozu.”;

13) po art. 14 dodaje się art. 14a–14l w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19, w szczególności za brak możliwości wykonania umowy.

2. W przypadku, jeżeli przedsiębiorca poniesie szkodę w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19, w szczególności wskutek wydania polecenia, o którym mowa w art. 11 ust. 2, czasowego ograniczenia zakresu działania przedsiębiorcy lub objęcia obowiązkową kwarantanną pracowników przedsiębiorcy, przysługuje mu rekompensata wypłacana z części budżetowej, której dysponentem jest wojewoda.

3. Rekompensatę przyznaje wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek przedsiębiorcy.

4. Rekompensatę przyznaje się za okres, w którym działania, o których mowa w ust. 2, odnosiły się do przedsiębiorcy.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera w szczególności:

- 1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres, a także numer identyfikacji podatkowej przedsiębiorcy;
- 2) określenie wysokości szkody, ze wskazaniem działania, o którym mowa w ust. 2, z którego podjęciem wiąże się szkoda;
- 3) uzasadnienie.

6. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające wysokość szkody, w szczególności kopie umów, które nie mogły być wykonane w związku z podjęciem działań, o których mowa w ust. 2, oraz dokumenty potwierdzające wysokość kosztów, poniesionych przez przedsiębiorcę w związku z niewykonaną umową.

7. Wniosek składa się najpóźniej w terminie 60 dni od dnia ustania działań, o których mowa w ust. 2.

8. W decyzji, o której mowa w ust. 3, określa się wysokość rekompensaty. Rekompensata nie może być wyższa niż wysokość szkody poniesionej przez przedsiębiorcę.

9. Oszacowania szkody dokonuje komisja powołana przez wojewodę. Dokonując oszacowania komisja uwzględnia opinię rzeczoznawcy, biegłego uprawnionego do dokonywania wyceny aktywów obrotowych lub biegłego rewidenta, o ile opinię taką przedstawi przedsiębiorca.

10. Oszacowanie, o którym mowa w ust. 9, stanowi podstawę określenia przez wojewodę wysokości rekompensaty.

11. Rekompensatę wypłaca się w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, o której mowa w ust. 3, na rachunek bankowy wskazany przez przedsiębiorcę.

Art. 14b. 1. Przedsiębiorca, w szczególności przedsiębiorca prowadzący działalność związaną z organizacją targów, wystaw i kongresów, działalność rozrywkową i rekreacyjną lub organizujący wystawy tematyczne i imprezy plenerowe, który poniósł szkodę z powodu COVID-19 i znalazł się w trudnej sytuacji finansowej, może ubiegać się o pożyczkę na działalność bieżącą.

2. Pożyczek udzielają wybrane fundusze pożyczkowe. Do wyboru funduszu pożyczkowego stosuje się art. 51–54 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. 2019 r. poz. 1317).

3. Środki finansowe na udzielanie pożyczek są przekazywane funduszowi pożyczkowemu w formie dotacji. Do czasu uzyskania dotacji fundusz pożyczkowy może wypłacać pożyczki ze środków własnych. Kwota udzielonych pożyczek podlega refundacji w ramach tej dotacji.

4. Pożyczka może być udzielona przedsiębiorcy jednokrotnie do wysokości szkody, ale nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie ust. 5.

5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość maksymalnej pożyczki, mając na względzie zapewnienie efektywnego wsparcia wszystkim przedsiębiorcom, którzy z powodu COVID-19 znaleźli się w trudnej sytuacji finansowej oraz uwzględniając możliwości budżetu państwa.

6. Podstawą określenia kwoty pożyczki jest oszacowanie szkody poniesionej przez przedsiębiorcę przez fundusz pożyczkowy. Do oszacowania szkody stosuje się odpowiednio art. 43 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

Art. 14c. 1. Wniosek o udzielenie pożyczki przedsiębiorca składa w terminie 6 miesięcy od dnia wystąpienia szkody.

2. Do wniosku o udzielenie pożyczki dołącza się oświadczenie o faktycznym wykonywaniu działalności gospodarczej w czasie zagrożenia COVID-19 oraz dokumenty potwierdzające szkodę.

3. Wnioski o udzielenie pożyczki rozpatruje się w kolejności zgłoszeń.

4. W przypadku gdy wniosek o udzielenie pożyczki ma braki formalne, w terminie 3 dni od dnia jego złożenia, fundusz pożyczkowy informuje przedsiębiorcę o konieczności uzupełnienia wniosku.

Art. 14d. 1. Fundusz pożyczkowy jest obowiązany do zawarcia umowy pożyczki z przedsiębiorcą, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia złożenia kompletnego wniosku o udzielenie pożyczki.

2. Wypłata pożyczki następuje niezwłocznie po zawarciu umowy pożyczki.

Art. 14e. 1. Przedsiębiorca jest obowiązany do wykorzystania i przedstawienia rozliczenia otrzymanej pożyczki przed upływem 6 miesięcy od dnia zawarcia umowy pożyczki. W uzasadnionych przypadkach okres ten może być przedłużony przez fundusz pożyczkowy o kolejne 3 miesiące.

2. Podstawę rozliczenia stanowią dokumenty potwierdzające kwoty i cele wydatków, w szczególności rachunki albo faktury wystawione na przedsiębiorcę.

3. W przypadku niewykorzystania pożyczki w całości albo w części niewykorzystana kwota pożyczki podlega zwrotowi. Od niezwróconej niewykorzystanej kwoty pożyczki fundusz pożyczkowy nalicza odsetki ustawowe za opóźnienie. Odsetki są liczone od dnia zawarcia umowy pożyczki.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, do rozliczenia pożyczki, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca dołącza potwierdzenie dokonania wpłaty niewykorzystanej kwoty pożyczki na rachunek bankowy funduszu pożyczkowego. Przepis art. 14c ust. 4 stosuje się odpowiednio.

5. Pożyczka wykorzystana i rozliczona, podlega umorzeniu z dniem złożenia do funduszu pożyczkowego rozliczenia, o którym mowa w ust. 1, przy czym umorzeniu podlega 75% udzielonej pożyczki. Pozostałe 25% kwoty pożyczki nie podlega oprocentowaniu.

6. Decyzję w sprawie umorzenia pożyczki wydaje fundusz pożyczkowy po dokonaniu kontroli poniesionych przez przedsiębiorcę wydatków. Do decyzji stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego

(Dz. U. z 2020 r. poz. 256). Fundusz pożyczkowy wydający decyzję w sprawie umorzenia pożyczki jest organem pierwszej instancji.

7. Fundusz pożyczkowy odmawia umorzenia pożyczki w całości lub w części:

- 1) w przypadku niewykorzystania lub nierozliczenia pożyczki w całości lub w części w sposób oraz w terminach określonych w ust. 1 i 2;
- 2) w przypadku niewykorzystania pożyczki w całości lub w części i niedołączenia do jej rozliczenia potwierdzenia, o którym mowa w ust. 4;
- 3) w przypadkach, o których mowa w art. 14g ust. 2–4.

8. Do decyzji o odmowie umorzenia w całości lub w części i do odwołania od tej decyzji stosuje się art. 47 ust. 4a–6 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

9. Decyzja o odmowie umorzenia w całości lub w części stanowi podstawę do zwrotu lub spłaty przez przedsiębiorcę pożyczki lub jej części. Zwrotu pożyczki lub jej części przedsiębiorca dokonuje w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu decyzji.

Art. 14f. 1. W przypadkach, o których mowa w art. 14e ust. 5 i art. 14g ust. 3:

- 1) spłaty pożyczki dokonuje się zgodnie z harmonogramem ustalonym przez fundusz pożyczkowy i przedsiębiorcę;
- 2) okres spłaty pożyczki przez przedsiębiorcę nie może przekroczyć 3 lat od dnia zawarcia umowy pożyczki;
- 3) okres karencji spłaty pożyczki wynosi 9 miesięcy i jest liczony od dnia zawarcia umowy pożyczki.

2. W uzasadnionych przypadkach fundusz pożyczkowy może, na wniosek przedsiębiorcy, dokonać zmian harmonogramu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 14g. 1. W ramach kontroli, o której mowa w art. 14e ust. 6, przedsiębiorca jest obowiązany, na wniosek funduszu pożyczkowego, udostępnić dokumentację związaną z wykorzystaniem udzielonej pożyczki oraz umożliwić funduszowi dokonanie czynności niezbędnych do ustalenia prawidłowości wykorzystania pożyczki.

2. W przypadku:

- 1) odmowy umożliwienia funduszowi pożyczkowemu przeprowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1 – przedsiębiorca jest obowiązany do zwrotu otrzymanej pożyczki,
- 2) nierozliczenia pożyczki w całości lub w części w terminie określonym w art. 14e ust. 1 – przedsiębiorca jest obowiązany do zwrotu nierozliczonej kwoty pożyczki

– wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia zawarcia umowy pożyczki.

3. W przypadku stwierdzenia w ramach kontroli przez fundusz pożyczkowy, że pożyczka lub jej część została wykorzystana niezgodnie z przeznaczeniem, przedsiębiorca jest obowiązany do spłaty wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem kwoty pożyczki powiększonej o odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia zawarcia umowy pożyczki.

4. W przypadku złożenia nieprawdziwego oświadczenia, o którym mowa w art. 14c ust. 2, przedsiębiorca jest obowiązany do zwrotu otrzymanej pożyczki wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia zawarcia umowy pożyczki.

Art. 14h. 1. Należności funduszu pożyczkowego z tytułu niespłaconych lub niezwróconych pożyczek lub ich części mogą zostać umorzone w całości lub w części, w przypadkach określonych w art. 49a ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

2. Do decyzji w sprawie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1, oraz umorzenia tych należności stosuje się art. 49a ust. 2–4 oraz art. 49b ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

Art. 14i. Spłaty pożyczki oraz jej zwrotu dokonuje się na rachunek bankowy funduszu pożyczkowego.

Art. 14j. 1. Do należności funduszu pożyczkowego z tytułu spłaty lub zwrotu pożyczki lub jej części, w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.³⁾).

2. Do dochodzenia należności funduszu pożyczkowego z tytułu spłaty lub zwrotu pożyczki lub jej części stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2019 r. poz. 1438, z późn. zm.⁴⁾).

Art. 14k. W okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy spowodowanego COVID-19 stosuje się przepisy ustawy z dnia 11 października 2013 r.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751 i 1818.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1495, 1501, 1553, 1579, 1798, 1901 i 2070.

o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 669), z wyjątkiem jej art. 1 pkt 2a, art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a oraz art. 8 ust. 3 pkt 2.

Art. 14l. 1. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek przedsiębiorcy, który z powodu COVID-19 znalazł się w trudnej sytuacji finansowej, może odroczyć termin płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz rozłożyć należność na raty. Stosuje się przepisy art. 29 ust. 1a–3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266).

2. W przypadku odroczenia płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne nie pobiera się opłaty prolongacyjnej, o której mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.”;

14) w art. 31 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W celu umożliwienia zastosowania szczególnych rozwiązań określonych w art. 14a i art. 14b, Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, dokonywać przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami i działami budżetu państwa, uwzględniając przeznaczenie środków publicznych na sfinansowanie zadań w zakresie wsparcia przedsiębiorców i bieżące wykonanie wydatków w poszczególnych częściach i działach budżetu państwa.”;

15) w art. 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 3–6, art. 8 i art. 10–14 tracą moc po upływie 90 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1320, z 2002 r. poz. 1571 oraz z 2020 r. poz. 374) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) mobilizacji gospodarki, obejmujące zadania wybranych działów gospodarki w zakresie zabezpieczenia potrzeb obronnych państwa oraz na rzecz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i wojsk sojusznicych w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny, a także w sytuacjach stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego,”

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) planowania operacyjnego, obejmujące przedsięwzięcia planistyczne, dotyczące w szczególności funkcjonowania przedsiębiorcy w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny, a także w sytuacjach stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego,”;

2) w art. 4a:

a) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zadania organów administracji rządowej w zakresie prowadzenia działań o charakterze organizacyjno-planistycznym, związanych z przygotowaniem gospodarki do funkcjonowania w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny, a także w sytuacjach stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego,”,

b) pkt 2a otrzymuje brzmienie:

„2a) zadania, jakie mogą być nałożone na przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym w zakresie wytwarzania i dystrybucji produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, środków ochronnych i wyrobów medycznych oraz udzielania świadczeń zdrowotnych na potrzeby ludności Rzeczypospolitej Polskiej, w sytuacjach stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego,”.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 499, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 37azg:

a) w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– minister właściwy do spraw zdrowia może, w drodze rozporządzenia, nałożyć na podmioty, które mają obowiązek przekazywania informacji do systemu, o którym

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 399, 959, 1495, 1542, 1556, 1590, 1818 i 1905 oraz z 2020 r. poz. 374.

mowa w art. 72a, oraz na producentów i importerów wyrobów medycznych, obowiązki, o których mowa w art. 72a, art. 78 ust. 1 pkt 6a i art. 95 ust. 1b, w odniesieniu do wszystkich znajdujących się w obrocie produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych. Obowiązek ten nie obejmuje mikroprzedsiębiorców, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292).”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii minister właściwy do spraw zdrowia może, w drodze obwieszczenia, ograniczyć ilość produktu leczniczego, wyrobu medycznego lub środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego na jednego pacjenta. Obwieszczenie wydaje się na czas określony, nieprzekraczający 90 dni.”

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku nałożenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, podmioty, które dotychczas nie były podłączone do systemu, o którym mowa w art. 72a, są obowiązane do podłączenia do tego systemu i rozpoczęcia przekazywania informacji od dnia następującego po dniu podłączenia.”

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Do dnia podłączenia do systemu, o którym mowa w art. 72a, podmioty, o których mowa w ust. 3, przekazują informacje Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu pocztą elektroniczną. Główny Inspektor farmaceutyczny podaje do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej adres poczty elektronicznej, na który należy przekazywać informacje, oraz wzór informacji.

3b. Wraz z przekazaniem pierwszej informacji podmiot raportuje jednocześnie indywidualny bilans otwarcia, zwany dalej „IBO”.”;

2) art. 85a otrzymuje brzmienie:

„Art. 85a. 1. W przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, hurtownie farmaceutyczne są obowiązane do zbywania produktów leczniczych oraz środków

spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego określonych w wykazie, o którym mowa w ust. 4, wyłącznie do innych hurtowni farmaceutycznych, aptek, punktów aptecznych oraz podmiotów leczniczych, działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, hurtownie farmaceutyczne są obowiązane do zbywania wyrobów medycznych, określonych w wykazie, o którym mowa w ust. 4, wyłącznie do innych hurtowni farmaceutycznych, aptek, punktów aptecznych oraz podmiotów leczniczych, działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także podmiotów wykonujących na tym terytorium działalność leczniczą w ramach praktyki zawodowej.

3. W przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, producenci lub importerzy wyrobów medycznych lub środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego są obowiązani do zbywania wyrobów lub środków określonych w wykazie, o którym mowa w ust. 4, wyłącznie do hurtowni farmaceutycznych, działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłasza, w drodze obwieszczenia, wykaz produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, które mogą być przydatne w zwalczaniu choroby zakaźnej będącej przyczyną stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii i są zagrożone brakiem dostępności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

5. Obwieszczenie, o którym mowa w ust. 4, wydaje się na czas określony, nieprzekraczający 90 dni.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 284, 322 i 374) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 46d ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku braku produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych lub środków ochrony osobistej niezbędnych dla pacjentów lub ochrony życia i zdrowia personelu podmiotów leczniczych prowadzących szpitale, stacji sanitarno-epidemiologicznych, aptek ogólnodostępnych lub punktów aptecznych, minister właściwy do spraw zdrowia poleca wydanie w niezbędnych ilościach tych produktów, środków lub wyrobów z Agencji Rezerw Materiałowych do podmiotów leczniczych prowadzących szpitale, stacji sanitarno-epidemiologicznych, aptek ogólnodostępnych lub punktów aptecznych.”;

- 2) w art. 46f ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Obwieszczenie, o którym mowa w ust. 2, wydaje się na czas określony, nieprzekraczający 90 dni. Podlega ono ogłoszeniu w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw zdrowia.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148, z późn. zm.⁶⁾) art. 30b otrzymuje brzmienie:

„Art. 30b. W przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w drodze rozporządzenia, może czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić funkcjonowanie jednostek systemu oświaty na obszarze kraju lub jego części, uwzględniając stopień zagrożenia na danym obszarze.”;

Art. 6. W ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85 i 374) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 51a otrzymuje brzmienie:

„Art. 51a. W przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1078, 1287, 1680, 1681, 1818, 2197 i 2248 oraz z 2020 r. poz. 374.

o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, rektor, w drodze zarządzenia, może czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić funkcjonowanie uczelni, uwzględniając stopień zagrożenia na danym obszarze.”;

2) art. 198a otrzymuje brzmienie:

„Art. 198a. W przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, rektor, w drodze zarządzenia, może czasowo zawiesić kształcenie doktorantów w podmiotach prowadzących szkoły doktorskie, uwzględniając stopień zagrożenia na danym obszarze.”;

3) uchyla się art. 433a.

Art. 7. Pierwszy konkurs, o którym mowa w art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. 2019 r. poz. 1317), dotyczący wyboru funduszy pożyczkowych, o których mowa w art. 14b ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Maksymalny wymiar dodatkowego zasiłku opiekuńczego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się również do osób, którym zasiłek ten przysługuje w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 51a, art. 198a i art. 433a ustawy zmienianej w art. 6, zachowują moc do dnia 25 marca 2020 r.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Celem projektu ustawy jest doprecyzowanie i uzupełnienie przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zwanej dalej „ustawą COVID-19”. Ponadto projekt ma na celu wprowadzenie narzędzi, które pozwolą zminimalizować negatywne skutki epidemii dla polskiej gospodarki, a w szczególności dla mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców.

Zagrożenie COVID-19 ma istotny negatywny wpływ na funkcjonowanie gospodarki. W przypadku niektórych branż (m. in. transportowej, logistycznej, turystycznej, MICE – Meetings, Incentives, Conferences and Exhibitions Industry) można mówić wręcz o zapaści, skutkiem której będzie m. in. zmniejszenie PKB, skurczenie rynku, upadłości przedsiębiorców, wzrost bezrobocia i pozostawienie wielu osób bez środków do życia. Stan, w którym przychodzi funkcjonować przedsiębiorcom, można porównać do stanu klęski żywiołowej. Wielu przedsiębiorców nie ze swojej winy znalazło się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, część z nich utraciła albo wkrótce utraci płynność finansową. Sytuacja epidemiologiczna skutkuje tym, że przedsiębiorcy nie są w stanie realizować zawartych umów albo umowy takie nie mogą być realizowane należycie (np. wskutek problemów z dostawami), nowe umowy nie są zawierane, a dotychczasowe wypowiedzane. Przedsiębiorcy nie byli w stanie przewidzieć ryzyka, a tym samym należycie się przed nim zabezpieczyć.

W trosce o przedsiębiorców oraz mając na względzie, że ustawa COVID-19 nie przewiduje żadnych rozwiązań, które miały ograniczyć skutki epidemii dla gospodarki, w projekcie przewidziano szereg rozwiązań, które tę lukę, przynajmniej w części, ograniczą, a tym samym dadzą przedsiębiorcom szansę na przetrwanie. Koszty związane z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 są wprawdzie olbrzymim obciążeniem dla budżetu państwa, niemniej brak stosowanych rozwiązań systemowych, brak wsparcia dla przedsiębiorców, koszty te wielokrotnie zwiększy. Zawarte w projekcie w zakresie wsparcia gospodarki wychodzą naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców, które to oczekiwania zostały przedstawione przez partnerów społecznych (reprezentantów poszczególnych branż) podczas prac nad projektem (zarówno w postaci opinii wyrażanych na piśmie, jak i stanowisk oraz wniosków wyrażanych podczas prac komisji senackich).

Wymieniona ustawa wprowadziła szereg szczególnych rozwiązań, umożliwiających podejmowanie działań minimalizujących zagrożenie spowodowane COVID-19. Niemniej jednak istnieje konieczność doprecyzowania przyjętych regulacji między innymi w celu:

- 1) wzmocnienia systemu ochrony zdrowia wobec zagrożenia COVID-19;
- 2) umożliwienia pracodawcy czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy;
- 3) wyłączenia Narodowego Banku Polskiego z wykonywania poleceń w zakresie realizacji jego ustawowych zadań;
- 4) rekompensat w związku z uzasadnionymi działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19 oraz zasady i tryb udzielania pożyczek niektórym przedsiębiorcom.

W celu osiągnięcia powyższego proponowany projekt ustawy rozszerza zakres przedmiotowy ustawy COVID-19 (art. 1 pkt 1).

Ustawa COVID-19 wprowadziła regulację, która w celu przeciwdziałania COVID-19 umożliwia pracodawcy możliwość polecenie pracownikowi wykonywania, przez czas oznaczony, pracy określonej w umowie o pracę, poza miejscem jej stałego wykonywania (praca zdalna).

Projekt ma na celu doprecyzowanie tej regulacji poprzez między innymi określenie zasad wykonywania pracy zdalnej, a także możliwości jej kontrolowania (art. 1 pkt 3, art. 3).

Ponadto proponuje się wprowadzenie przepisu, który daje pracodawcy prawo do między innymi żądania od pracownika informacji o tym czy przebywał w ostatnim czasie w miejscu zagrożonym zakażeniem COVID-19, kontrolowania stanu zdrowia pracownika przed dopuszczeniem go do pracy, w szczególności przez pomiar temperatury ciała pracownika, a także wprowadzenia w miejscu pracy dodatkowych wymagań sanitarnych lub bezpieczeństwa i higieny pracy (art. 1 pkt 4, art. 3a).

Niezależnie od powyższego projekt wprowadza regulację, dzięki której pracodawca będzie mógł wystąpić do okręgowego inspektora pracy z wnioskiem o wydanie decyzji o czasowym zawieszeniu działalności zakładu pracy w przypadku, gdy liczba pracowników skierowanych do wykonywania pracy poza miejscem jej stałego wykonywania, przekracza 20% stanu zatrudnienia w zakładzie pracy, albo bez względu na tę liczbę – z uwagi na specyfikę zakładu pracy – powoduje to niemożność lub znaczące utrudnienia w jego funkcjonowaniu. W przypadku wydania decyzji przez okręgowego inspektora pracy pracownicy zatrudnieni w tym zakładzie pracy otrzymają wynagrodzenie wynikające z ich osobistego zaszeregowania,

określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania – 60% wynagrodzenia. Koszty wynagrodzenia za czas zawieszenia działalności zakładu pracy będą ponosić w równych częściach pracodawca oraz Skarb Państwa. Natomiast w przypadku gdy okręgowy inspektor pracy wyda decyzję o odmowie czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy (i decyzja ta zostanie utrzymana w mocy przez Głównego Inspektora Pracy) pracodawca będzie mógł zawiesić działalność zakładu pracy. W takim przypadku koszty wypłaty wynagrodzeń będzie ponosił pracodawca (art. 1 pkt 4, art. 3b).

Projekt przewiduje przyznanie dodatkowego zasiłku opiekuńczego w przypadku zamknięcia placówek specjalnych dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną i sprzężonymi niepełnosprawnościami. Dodatkowy zasiłek opiekuńczy będzie przysługiwał również ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia 15. roku życia. Ponadto projekt wydłuża możliwość pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego na cały okres zamknięcia placówek oświatowych oraz placówek specjalnych dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną i sprzężonymi niepełnosprawnościami (art. 1 pkt 5).

W celu zmniejszenia obciążeń finansowych pracodawców w przypadku obowiązkowej hospitalizacji pracownika albo poddania go kwarantannie z powodu COVID-19 projekt przewiduje zwolnienie pracodawcy z obowiązku wypłaty wynagrodzenia, o którym mowa w art. 92 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. W takim przypadku wynagrodzenie to będzie wypłacane z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (art. 1 pkt 6).

Projekt proponuje ograniczenie regulacji, która przewiduje, że do zamówień, których przedmiotem są towary lub usługi niezbędne do przeciwdziałania COVID-19, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843 oraz z 2020 r. poz. 288) poprzez określenie warunków, jakie warunki musi spełnić zamawiający udzielając zamówienia (art. 1 pkt 7, art. 6). W przypadku udzielania zamówień, zamawiający:

- 1) będzie zamieszczał niezwłocznie informację o zamiarze udzielenia zamówienia w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej, a także

- 2) działał w sposób zapewniający przejrzystość, równe traktowanie podmiotów zainteresowanych wykonaniem zamówienia oraz z uwzględnieniem okoliczności mogących mieć wpływ na jego udzielenie oraz
- 3) nie będzie udostępniał informacji związanych z zamówieniem stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa, jeżeli podmiot zainteresowany wykonaniem zamówienia, nie później niż przed zawarciem umowy o wykonanie tego zamówienia, zastrzegł, że nie mogą być one udostępniane;
- 4) będzie zamieszczał niezwłocznie w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej informację o udzieleniu zamówienia, podając nazwę albo imię i nazwisko podmiotu, z którym zawarł umowę o wykonanie zamówienia, albo informację o nieudzieleniu tego zamówienia.

W celu uwzględnienia szczególnego rodzaju konstytucyjnych zadań i związanych z tym pozycję ustrojową Narodowego Banku Polskiego projekt przewiduje wyłączenie Narodowego Banku Polskiego z katalogu podmiotów, którym wojewoda może wydawać polecenia w celu przeciwdziałania COVID-19. Jednocześnie polecenia wydawane przez Prezesa Rady Ministrów nie będą mogły dotyczyć czynności wykonywanych w związku z realizacją ustawowych zadań Narodowego Banku Polskiego (art. 1 pkt 9).

W myśl art. 12 ustawy COVID-19 do projektowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych, w tym zmiany sposobu użytkowania, w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, z późn. zm.), ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293) oraz ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2020 r. poz. 282), a w przypadku konieczności poszerzenia bazy do udzielania świadczeń zdrowotnych, także przepisów wydanych na podstawie art. 22 ust. 3, 4 i 4a ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Regulacja w powyższym brzmieniu może prowadzić do instrumentalnych nadużyć i wykorzystywania jej w innym celu niż bezpośrednio w celu przeciwdziałania COVID-19. Projekt ustawy proponuje jej doprecyzowanie tak aby projektowanie, budowa, przebudowa, remont, utrzymanie i rozbiórka obiektów budowlanych, w tym zmiana sposobu użytkowania, niezbędne w celu przeciwdziałania COVID-19, wymagały niezwłocznego zgłoszenia organowi administracji architektoniczno-budowlanej. W przypadku gdy prowadzenie tych działań powoduje zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, organ

administracji architektoniczno-budowlanej, w drodze decyzji podlegającej natychmiastowemu wykonaniu, będzie niezwłocznie ustalał wymagania dotyczące niezbędnych zabezpieczeń ich prowadzenia. Ponadto projekt przewiduje, że właścicielowi lub posiadaczowi nieruchomości, na której prowadzone są roboty budowlane będzie przysługiwało od Skarbu Państwa odszkodowanie za szkodę wyrządzoną w związku z ich prowadzeniem (art. 1 pkt 10).

Operatorzy pocztowi świadczą usługi na rzecz obywateli w skali całego kraju oraz za granicą. Czynności wykonywane przez operatorów pocztowych, w tym przyjmowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek pocztowych polegają na ciągłym kontakcie międzyludzkim, co zwiększa ryzyko rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii może mieć miejsce sytuacja, w której przedsiębiorcy świadczący usługi pocztowe będą zobligowani do czasowego zamykania placówek pocztowych, ograniczania kursów z przesyłkami pocztowymi oraz ograniczania czy wręcz czasowego wyłączenia poszczególnych rejonów doręczeń.

W związku z tym projekt ustawy modyfikuje dotychczasową regulację, tak aby operator pocztowy nie ponosił odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w związku z działaniami władz publicznych mającymi na celu przeciwdziałanie COVID-19, w szczególności za brak możliwości świadczenia usług (art. 1 pkt 12).

Jednocześnie proponuje się wprowadzenie regulacji, dzięki której przedsiębiorca nie będzie ponosił odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19, w szczególności za brak możliwości wykonania umowy (art. 1 pkt 13, art. 14a. ust. 1).

Projekt przewiduje usunięcie regulacji, która przewiduje, że prace związane z prowadzeniem przygotowań do realizacji zadań w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, mające charakter planistyczny, są finansowane ze środków własnych przedsiębiorcy (art. 1 pkt 9 lit. b).

Jednocześnie w przypadku gdy przedsiębiorca będzie wykonywał zadania w celu przeciwdziałania COVID-19 na podstawie decyzji Prezesa Rady Ministrów, będzie przysługiwało wynagrodzenie finansowane ze środków budżetu państwa z części budżetowej, której dysponentem jest wojewoda.

Jednocześnie doprecyzowano, że wynagrodzenie przedsiębiorcy musi być adekwatne do rodzaju zadania (wykonywanego zarówno na podstawie zawartej umowy jak i decyzji)

i nakładu pracy przedsiębiorcy, a także uwzględniać koszty, które przedsiębiorca poniesie w związku z wykonaniem zadania (art. 1 pkt 9 lit. c i d).

W ustawie COVID-19 brakuje przepisów, które przewidywałyby zrekompensowanie przedsiębiorcom szkód, które ponieśli oni na skutek działań władz publicznych podjętych w celu przeciwdziałania COVID-19, w szczególności w związku z wydaniem polecenia, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy COVID-19, czasowego ograniczenia zakresu działania przedsiębiorcy lub objęcia obowiązkową kwarantanną pracowników przedsiębiorcy. Dochodzenie odszkodowania z tego tytułu na ogólnych zasadach jest procesem czasochłonnym i kosztownym. Poniesiona przez przedsiębiorcę szkoda może być na tyle dotkliwa, że zagrażać to będzie jego funkcjonowaniu. Oczekiwanie w takim przypadku na prawomocne rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie odszkodowania mogłoby się zakończyć upadkiem przedsiębiorcy.

Mając to na względzie w projekcie (art. 1 pkt 13, art. 14a ust. 2) przewidziano, że przedsiębiorcy, który poniósł szkodę na skutek działań władz publicznych podjętych w celu przeciwdziałania COVID-19, przysługiwała będzie rekompensata z tego tytułu.

Rekompensatę przyznawać ma wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, w drodze decyzji administracyjnej, na wniosek przedsiębiorcy. Rekompensata przyznawana będzie za okres, w którym działania władz publicznych odnosiły się do przedsiębiorcy. Wniosek będzie musiał być złożony najpóźniej w terminie 60 dni od dnia ustania działań władz publicznych, które odnosiły się do przedsiębiorcy. Do wniosku o udzielenie rekompensaty przedsiębiorca będzie obowiązany dołączyć dokumenty potwierdzające wysokość szkody, w szczególności kopie umów, które nie mogły być wykonane oraz dokumenty potwierdzające wysokość kosztów, poniesionych przez przedsiębiorcę w związku z niewykonaną umową. W decyzji przyznającej rekompensatę określać się będzie jej wysokość, przy czym rekompensata nie będzie mogła być wyższa niż wysokość szkody poniesionej przez przedsiębiorcę.

Oszacowania szkody na potrzeby ustalenia wysokości rekompensaty będzie dokonywała komisja powołana przez wojewodę. Dokonując oszacowania komisja będzie obowiązana uwzględnić opinie przedstawione przez przedsiębiorcę: rzeczoznawcy, biegłego uprawnionego do dokonywania wyceny aktywów obrotowych lub biegłego rewidenta. Przedsiębiorca nie będzie miał obowiązku przedstawienia takich opinii.

Wypłata rekompensaty nastąpi w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji przyznającej rekompensatę, na rachunek bankowy wskazany przez przedsiębiorcę.

Niezależnie od szkód związanych z działaniem organów władzy publicznej podjętym w celu przeciwdziałania COVID-19, przedsiębiorcy ponoszą szkody z samego faktu epidemii COVID-19. W celu zapewnienia płynności finansowej przedsiębiorców poszkodowanych w wyniku epidemii, konieczne jest zapewnienie im szybkiego dostępu do środków finansowych, dzięki którym będą w stanie regulować na bieżąco swoje zobowiązania (np. wypłacać wynagrodzenia, opłacać raty leasingowe, regulować należności z tytułu usług i dostaw). Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców, proponuje się stworzenie mechanizmu preferencyjnych pożyczek dla przedsiębiorców, którzy ucierpieli z powodu epidemii (art. 1 pkt 13, art. 14c–14j).

O pożyczkę będą mogli ubiegać się przedsiębiorcy, którzy zostali poszkodowani w wyniku wystąpienia epidemii oraz faktycznie wykonywali działalność gospodarczą w czasie zagrożenia COVID-19.

Środki finansowe uzyskane w ramach pożyczki będą przeznaczone na działalność bieżącą.

Pożyczki będą udzielane przez fundusze pożyczkowe. Do wyboru funduszu pożyczkowego będzie się stosowało art. 51–54 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. 2019 r. poz. 1317). Pierwszy konkurs w tej sprawie minister właściwy do spraw gospodarki ogłosi w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy. Środki finansowe na udzielanie pożyczek będą pochodziły z dotacji budżetu państwa. Do czasu uzyskania dotacji fundusz pożyczkowy będzie mógł wypłacać pożyczki ze środków własnych. Kwota udzielonych pożyczek będzie podlegała refundacji w ramach tej dotacji.

Pożyczka będzie mogła być udzielona przedsiębiorcy jednokrotnie do wysokości szkody, ale nie może być wyższa niż określona w rozporządzeniu Rady Ministrów. Uznano, że to Rada Ministrów, mająca bieżące informacje i dane na temat gospodarczych skutków epidemii, ilości przedsiębiorców potrzebujących wsparcia, wysokości potencjalnych szkód po stronie przedsiębiorców oraz posiadająca wiedzę na temat stanu budżetu państwa, powinna określić maksymalną wysokość pożyczki.

Rozporządzenie w tej sprawie Rada Ministrów powinna wydać niezwłocznie po wejściu w życie projektowanej noweli. W rozporządzeniu należy określić maksymalną wysokość pożyczki z funduszu pożyczkowego. Określając tę wysokość należy kierować się koniecznością zapewnienia efektywnego (realnego) wsparcia przedsiębiorcom, którzy z powodu COVID-19, takiego wsparcia potrzebują, a także uwzględnić stan i możliwości budżetu państwa. W trakcie prac nad projektem wskazywano, że pożyczka w wysokości 200 tys. zł w wielu przypadkach byłaby niewystarczająca.

Podstawą określenia kwoty pożyczki będzie oszacowanie szkody poniesionej przez przedsiębiorcę przez fundusz pożyczkowy. Do oszacowania szkody będzie się stosować odpowiednio art. 43 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

Wniosek o udzielenie pożyczki przedsiębiorca będzie składał w terminie 6 miesięcy od dnia wystąpienia szkody. Do wniosku będą musiały być dołączone oświadczenie o faktycznym wykonywaniu działalności gospodarczej w czasie zagrożenia COVID-19 oraz dokumenty potwierdzające szkodę. Wnioski o udzielenie pożyczki będą rozpatrywane w kolejności zgłoszeń.

Fundusz pożyczkowy będzie obowiązany do zawarcia umowy pożyczki z przedsiębiorcą, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia złożenia kompletnego wniosku o udzielenie pożyczki. Wypłata pożyczki nastąpi niezwłocznie po zawarciu umowy pożyczki.

Przedsiębiorca będzie obowiązany do wykorzystania i przedstawienia rozliczenia otrzymanej pożyczki przed upływem 6 miesięcy od dnia zawarcia umowy pożyczki. W uzasadnionych przypadkach okres ten będzie mógł być przedłużony przez fundusz pożyczkowy o kolejne 3 miesiące. Podstawę rozliczenia będą stanowiły dokumenty potwierdzające kwoty i cele wydatków, w szczególności rachunki albo faktury wystawione na przedsiębiorcę.

Jeżeli przedsiębiorca nie wykorzysta pożyczki w całości albo w części, niewykorzystana kwota pożyczki będzie podlegała zwrotowi. Od niezwróconej niewykorzystanej kwoty pożyczki fundusz pożyczkowy będzie naliczał odsetki ustawowe za opóźnienie. Odsetki będą liczone od dnia zawarcia umowy pożyczki. Analogiczna regulacja będzie dotyczyła sytuacji, w której przedsiębiorca wykorzysta pożyczkę w całości albo części niezgodnie z przeznaczeniem (co zostanie stwierdzone podczas kontroli przeprowadzonej przez fundusz pożyczkowy).

W projekcie przewidziano, że pożyczka wykorzystana i rozliczona, będzie podlegała umorzeniu z dniem złożenia do funduszu pożyczkowego rozliczenia, przy czym umorzeniu będzie podlegało 75% udzielonej pożyczki. Pozostałe 25% kwoty pożyczki przedsiębiorca będzie obowiązany spłacić, z tym że kwota ta nie będzie oprocentowana. W projekcie przewidziano 9-miesięczny okres karencji spłaty pożyczki. Okres spłaty pożyczki nie będzie mógł przekroczyć 3 lat od dnia zawarcia umowy pożyczki.

Decyzję w sprawie umorzenia pożyczki fundusz pożyczkowy wydawał będzie po dokonaniu kontroli poniesionych przez przedsiębiorcę wydatków. Do decyzji stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256). W ramach kontroli przedsiębiorca będzie obowiązany, na wniosek funduszu pożyczkowego, udostępnić dokumentację związaną z wykorzystaniem udzielonej pożyczki oraz umożliwić funduszowi dokonanie czynności niezbędnych do ustalenia prawidłowości wykorzystania pożyczki.

W przypadkach określonych w ustawie fundusz pożyczkowy będzie odmawiał umorzenia pożyczki w całości lub w części. Decyzja o odmowie umorzenia w całości lub w części będzie stanowiła podstawę do zwrotu lub spłaty przez przedsiębiorcę pożyczki lub jej części. Przedsiębiorca będzie obowiązany dokonać zwrotu w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu decyzji.

W przypadku dołączenia do wniosku nieprawdziwego oświadczenia o faktycznym wykonywaniu działalności gospodarczej w czasie zagrożenia COVID-19 przedsiębiorca będzie obowiązany do zwrotu otrzymanej pożyczki wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia zawarcia umowy pożyczki.

W przypadku rekompensaty oraz pożyczki pojęcie „szkoda” należy rozumieć szeroko. Oznacza ono zarówno rzeczywistą stratę majątkową, będącą następstwem COVID-19, jak również utratę korzyści z tego tytułu.

W celu umożliwienia zastosowania szczególnych rozwiązań dotyczących rekompensat i pożyczek Rada Ministrów będzie mogła, w drodze rozporządzenia, dokonywać przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami i działami budżetu państwa, uwzględniając przeznaczenie środków publicznych na sfinansowanie zadań w zakresie wsparcia przedsiębiorców i bieżące wykonanie wydatków w poszczególnych częściach i działach budżetu państwa.

Niezależnie od powyższych instrumentów, projekt przewiduje, że w okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy spowodowanego COVID-19 przedsiębiorca będzie mógł skorzystać, w celu ochrony miejsc pracy swoich pracowników, z narzędzi przewidzianych ustawą z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 669). W tym przypadku nie będzie się stosowało art. 1 pkt 2a, art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a oraz art. 8 ust. 3 pkt 2 tej ustawy (art. 1 pkt 13, art.14k). Przepisów tych nie da się zastosować w sytuacji, gdy przestój albo obniżony wymiar pracy spowodowany jest COVID-19.

Ponadto, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek przedsiębiorcy, który z powodu COVID-19 znalazł się w trudnej sytuacji finansowej, będzie mógł odroczyć termin płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz rozłożyć należność na raty (art. 1 pkt 13, art. 14l). Regulacja ta, inaczej niż to przewiduje art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266), uniezależnia rozstrzygnięcie w sprawie odroczenia składek i rozłożenia ich na raty od stanu finansów ubezpieczeń społecznych. Co więcej, w przypadku odroczenia płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne nie będzie pobierana opłata prolongacyjnej, o której mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.).

Proponowane zmiany w ustawie z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1320 oraz z 2002 r. poz. 1571) polegają na doprecyzowaniu katalogu zadań na rzecz obronności państwa po przez zaliczenie to nich przedsięwzięć w zakresie sytuacji stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego.

Proponowane zmiany w ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 499, z późn. zm.) mają na celu zwolnienie mikroprzedsiębiorców, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292) z obowiązku przekazywania informacji do Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi.

Ponadto w projekt przewiduje, że w przypadku nałożenia obowiązku przekazywania informacji do Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi przez podmioty, które dotychczas nie były podłączone do systemu, podmioty te będą obowiązane do

podłączenia się do tego systemu i rozpoczęcia przekazywania informacji od dnia następującego po dniu podłączenia. Jednocześnie do dnia podłączenia do Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi podmioty, które dotychczas nie były podłączone do tego systemu będą przekazywały informacje Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu pocztą elektroniczną.

Jednocześnie doprecyzowano, że hurtownie farmaceutyczne będą obowiązane do zbywania produktów leczniczych oraz środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego określonych w wykazie wyłącznie do innych hurtowni farmaceutycznych, aptek, punktów aptecznych oraz podmiotów leczniczych, działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Ponadto w przypadku wystąpienia analogicznych przesłanek hurtownie farmaceutyczne będą obowiązane do zbywania wyrobów medycznych, określonych w wykazie, wyłącznie do innych hurtowni farmaceutycznych, aptek, punktów aptecznych oraz podmiotów leczniczych, działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także podmiotów wykonujących na tym terytorium działalność leczniczą w ramach praktyki zawodowej.

W wyniku zmian proponowanych w ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 284 i 322), minister właściwy do spraw zdrowia będzie mógł polecić wydanie z Agencji Rezerw Materiałowych produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych lub środków ochrony osobistej niezbędnych nie tylko dla pacjentów, ale również dla ochrony życia i zdrowia personelu podmiotów leczniczych prowadzących szpitale, stacji sanitarno-epidemiologicznych, aptek ogólnodostępnych lub punktów aptecznych.

Propozycja zmiany ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148, z późn. zm.) polega na uszczegółowieniu przesłanek, które powodują, że minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w drodze rozporządzenia, może czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić funkcjonowanie jednostek systemu oświaty na obszarze kraju lub jego części.

Jednocześnie projekt usuwa zbyt daleko idącą regulację, która umożliwi ministrowi właściwemu do spraw oświaty i wychowania, w drodze rozporządzenia, wyłączenie stosowania niektórych przepisów w szczególności w zakresie przeprowadzania postępowania rekrutacyjnego, oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów, przeprowadzania egzaminów, organizacji roku szkolnego i organizacji pracy tych jednostek, a także wprowadzić w tym zakresie odrębne unormowania, tak aby zapewnić prawidłową realizację celów i zadań tych jednostek. Minister zgodnie z Konstytucją powinien wykonywać ustawy, a nie zawieszać ich stosowanie w dowolnie wybranym przez siebie zakresie i przedziale czasowym.

Proponowane zmiany w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85 i 374), uwzględniając autonomię szkół wyższych, polegają na uszczegółowieniu przesłanek, które powodują, że rektor, w drodze zarządzenia, może czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić:

- 1) funkcjonowanie uczelni zarządzenia,
- 2) kształcenie doktorantów w podmiotach prowadzących szkoły doktorskie.

W art. 8 przesądzono, że wymiar dodatkowego zasiłku opiekuńczego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy COVID-19, w brzmieniu nadanym projektem (21 dni, a nie 14 dni), znajdzie zastosowanie również w odniesieniu do osób, którym zasiłek będzie przysługiwał w dniu wejścia w życie noweli.

W art. 9 przesądzono, że obowiązujące w dniu wejścia w życie noweli rozporządzenia ograniczające funkcjonowanie uczelni publicznych zachowają moc do dnia w nich przewidzianego (tj. do dnia 25 marca 2025 r.). Po tym dniu decyzje w sprawie funkcjonowania uczelni podejmowali będą rektorzy.

W przepisie dostosowującym (art. 7) określono termin ogłoszenia pierwszego konkursu w sprawie wyboru funduszy pożyczkowych.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Ze względu na wagę regulowanych spraw oraz ich społeczną doniosłość uznano, że rezygnacja z okresu *vacatio legis* nie naruszy zasady demokratycznego państwa prawnego. Nie budzi wątpliwości, że sprawne działanie państwa w czasie epidemii COVID-19 oraz minimalizowanie negatywnych skutków z nią związanych (w szczególności w sferze gospodarki), stanowią przesłankę ważnego interesu państwa, o której mowa w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461).

Nadesłane w ramach konsultacji opinie i uwagi są zamieszczone na senackiej stronie internetowej. Wyniki konsultacji, a także oczekiwane skutki społeczne, gospodarcze i finansowe są przedstawione w Ocenie Skutków Regulacji.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Tytuł projektu: <i>Ustawa o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw</i></p> <p>Przedstawiciel wnioskodawcy: senator Marek Borowski</p> <p>Osoby odpowiedzialne za projekt w Biurze Legislacyjnym: Danuta Drypa, główny legislator, tel. 22 694 9192 Jakub Zabielski, główny legislator, tel. 22 694 9226 Marian Fałek, ekspert ds. OSR, tel. 22 694 9364</p>	<p>Data sporządzenia: 13 marca 2020 r.</p> <p>Źródło: inicjatywa komisji senackich</p> <p>Nr druku: 88, 88 S – pop, 88 X</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W związku z zagrożeniem rozprzestrzeniania się zakażeń wirusem SARS CoV-2 dostrzega się, że zagrożenie COVID-19 ma istotny negatywny wpływ na funkcjonowanie gospodarki. W przypadku niektórych branż może to spowodować skurczenie rynku, upadłości przedsiębiorców, wzrost bezrobocia i pozostawienie wielu osób bez środków do życia. Stan, w którym przychodzi funkcjonować przedsiębiorcom, można porównać do stanu klęski żywiołowej. Wielu przedsiębiorców nie ze swojej winy znalazło się w bardzo trudnej sytuacji finansowej, część z nich utraciła albo wkrótce utraci płynność finansową. Sytuacja epidemiologiczna skutkuje tym, że przedsiębiorcy nie są w stanie realizować zawartych umów albo umowy takie nie mogą być realizowane należycie (np. wskutek problemów z dostawami), nowe umowy nie są zawierane, a dotychczasowe wypowiedzane. Przedsiębiorcy nie byli w stanie przewidzieć ryzyka, a tym samym należycie się przed nim zabezpieczyć.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt.

W celu sprawnego zwalczania zagrożenia epidemią rekomenduje się projekt *ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw*, w którym doprecyzowuje się funkcjonowanie przyjętych instrumentów oraz wprowadza nowe, aby sprawnie zapobiegać, przeciwdziałać, zwalczać i niwelować skutki wynikające z wystąpienia COVID-19.

W projektowanej ustawie wprowadza się nowe rozwiązania polegające m.in. na:

- wprowadzeniu możliwości zawieszenia działalności zakładu pracy oraz zasady wynagradzania pracowników w tym okresie,
- określeniu zasad i trybu wypłaty rekompensat za szkodę poniesioną przez przedsiębiorcę w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19,
- określeniu zasad i trybu udzielania pożyczek niektórym przedsiębiorcom, którzy znaleźli się w trudnej sytuacji finansowej,
- określeniu zasad wypłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną właścicielowi lub posiadaczowi nieruchomości w związku z prowadzonymi pracami budowlanymi,
- zwolnieniu przedsiębiorcy z odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19,
- określeniu zasad odraczania terminu płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz rozkładania należności na raty,
- umożliwieniu stosowania przepisów ustawy z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy w okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy spowodowanego COVID-19.

Ponadto w projektowanej ustawie zmienia się także zasady wypłacania dodatkowego zasiłku opiekuńczego ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem, w sytuacji gdy został zamknięty żłobek, klub dziecięcy, przedszkole, szkoła. Projekt przewiduje przyznanie dodatkowego zasiłku opiekuńczego również w przypadku zamknięcia placówek specjalnych dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną i sprzężonymi niepełnosprawnościami, do których uczęszczają dzieci. Ponadto zmianie ulega okres wypłaty zasiłku i wiek dziecka. Zasiłek przysługiwać będzie za okres zamknięcia placówki oświatowej lub placówek specjalnych dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną i sprzężonymi niepełnosprawnościami, do ukończenia przez dziecko 15. roku życia.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt.

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
pracodawcy			mogą wystąpić do państwowego okręgowego inspektora pracy z wnioskiem o wydanie decyzji o czasowym zawieszeniu działalności zakładu pracy
okręgowy inspektor pracy			wydawanie decyzji o czasowym zawieszeniu działalności zakładu pracy
Główny Inspektor Pracy			rozpatrywanie odwołania pracodawcy od decyzji odmawiającej czasowe zawieszenie zakładu pracy wydanej przez okręgowego inspektora pracy
pracowników			zasady wynagradzania w okresie zawieszeniu działalności przez zakład pracy
Rada Ministrów			<ul style="list-style-type: none"> w drodze rozporządzenia; określi tryb przekazywania przez Skarb Państwa środków na wynagrodzenia w zakładach, które zawiesiły działalność na podstawie decyzji wydanej przez okręgowego inspektora pracy albo Głównego Inspektora Pracy w drodze rozporządzenia; prawo dokonywania przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami i działami budżetu państwa, w celu zastosowania szczególnych rozwiązań
ubezpieczeni zwolnieni od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem, gdy został zamknięty żłobek, klub dziecięcy, przedszkole, szkoła lub placówka specjalna dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną i sprzężonymi niepełnosprawnościami do których uczęszcza dziecko			przysługiwać będzie dodatkowy zasiłek opiekuńczy za okres zamknięcia placówki oświatowej lub placówek specjalnych dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną i sprzężonymi niepełnosprawnościami, jednocześnie za ten okres nie będzie przysługiwać wynagrodzenie; dodatkowy zasiłek opiekuńczy przysługiwać będzie również ubezpieczonemu zwolnionemu z pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia 15. roku życia
województwie			<ul style="list-style-type: none"> uprawnienie do wydania polecenia w drodze decyzji administracyjnej organom administracji rządowej działającym w województwie i państwowym osobom prawnym w celu przeciwdziałania COVID-19 informowanie właściwego ministra o wydanych w/w decyzjach wnioskowanie do Prezesa Rady Ministrów o wydanie polecenia podlegającego natychmiastowemu wykonaniu osobom prawnym, w tym Narodowemu Bankowi Polskiemu, jednostkom nieposiadającym osobowości prawnej oraz przedsiębiorcom określenie w drodze decyzji administracyjnej wysokości wynagrodzenia przysługującego przedsiębiorcy przyznawanie rekompensaty przedsiębiorcy za szkodę poniesioną w związku z działaniami władz publicznych podjętymi, aby przeciwdziałać COVID-19
Prezes Rady Ministrów			<ul style="list-style-type: none"> w celu przeciwdziałania COVID-19, na wniosek wojewody, po poinformowaniu ministra właściwego do spraw gospodarki, prawo do wydania polecenia podlegającego natychmiastowemu wykonaniu, w drodze decyzji administracyjnej, osobom prawnym, w tym Narodowemu

			Bankowi Polskiemu, jednostkom nieposiadającym osobowości prawnej oraz przedsiębiorcom
minister właściwy do spraw gospodarki			<ul style="list-style-type: none"> uzyskiwanie informacji o wydaniu przez Prezesa Rady Ministrów, w celu przeciwdziałania COVID-19, polecenia podlegającego natychmiastowemu wykonaniu osobom prawnym, w tym Narodowemu Bankowi Polskiemu, jednostkom nieposiadającym osobowości prawnej oraz przedsiębiorcom obowiązek ogłoszenia konkursu dotyczącego wyboru funduszy pożyczkowych
<ul style="list-style-type: none"> Narodowy Bank Polski osoby prawne jednostki nieposiadające osobowości prawnej przedsiębiorcy 			obowiązek realizacji polecenia wydanego przez Prezesa Rady Ministrów w celu przeciwdziałania COVID-19
<p>przedsiębiorcy</p> <p>w szczególności:</p> <p>prowadzący działalność związaną z organizacją targów, wystaw i kongresów, rozrywkową i rekreacyjną, organizujących wystawy tematyczne i imprezy plenerowe</p> <p>producenci i importerzy wyrobów medycznych</p>			<ul style="list-style-type: none"> przysługiwać będzie wynagrodzenie finansowe w związku z wykonywaniem zadań przysługiwać będzie rekompensata za szkodę poniesioną w związku z uzasadnionymi działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19 <p>możliwość ubiegania się o udzielenie pożyczki na działalność bieżącą; przy czym:</p> <ul style="list-style-type: none"> przed upływem 6 miesięcy od dnia zawarcia umowy pożyczki obowiązek przedstawić rozliczenie jej wykorzystania; w uzasadnionych przypadkach okres ten może zostać przedłużony o kolejne 3 miesiące niewykorzystana kwota pożyczki podlega zwrotowi, od niezwróconej niewykorzystanej kwoty pożyczki nalicza się odsetki ustawowe za opóźnienie, pożyczka wykorzystana i rozliczona: 50% kwoty pożyczki podlega umorzeniu, pozostałe 50% kwoty pożyczki nie podlega oprocentowaniu splata pożyczki nie może przekroczyć 3 lata od dnia zawarcia umowy pożyczki okres karencji spłaty pożyczki wynosi 9 miesięcy w uzasadnionych przypadkach możliwa zmiana harmonogramu spłaty pożyczki obowiązek udostępnienia dokumentacji związanej z wykorzystaniem pożyczki, w celu kontroli sposobu jej wykorzystania, w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości obowiązek spłaty pożyczki powiększonej o odsetki ustawowe <ul style="list-style-type: none"> może zostać odroczony termin płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz rozłożona należność na raty przedsiębiorcy, który z powodu COVID 19 znalazł się w trudnej sytuacji finansowej <ul style="list-style-type: none"> obowiązek przekazywania informacji w odniesieniu do wszystkich znajdujących się w obrocie produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia oraz wyrobów medycznych podmioty, które nie były podłączone do systemu obowiązek podłączenia się i przekazywania informacji podmiot do dnia podłączenia przekazuje informacje Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu pocztą elektroniczną; raportuje też indywidualny bilans otwarcia obowiązek zbywania wyrobów medycznych lub środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego wyłącznie do hurtowni farmaceutycznych

właściciele lub posiadacze nieruchomości			przysługiwać będzie roszczenie od Skarbu Państwa o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną w związku z prowadzeniem robót budowlanych niezbędnych w celu przeciwdziałania COVID-19
zarządzający: lotniskiem, dworcem kolejowym, przewoźnicy: lotniczy, kolejowy, drogowy operator pocztowy			nie będą ponosić odpowiedzialności za szkodę jeżeli zostanie wyrządzoną na skutek braku świadczenia usług w wyniku podjęcia przez władze publiczne działań w celu przeciwdziałania COVID-19
fundusze pożyczkowe			<ul style="list-style-type: none"> • udzielanie pożyczek na działalność bieżącą przedsiębiorcom • decyzje w sprawie umorzenia lub odmowy umorzenia pożyczki • kontrola sposobu wykorzystania pożyczki
ZUS			uprawnienie odroczenia terminu płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz rozłożenia należności na raty przedsiębiorcy, który z powodu COVID-19 znalazł się w trudnej sytuacji finansowej
minister właściwy ds. zdrowia			<ul style="list-style-type: none"> • w drodze rozporządzenia; nałożyć obowiązek przekazywania informacji w odniesieniu do wszystkich znajdujących się w obrocie produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia oraz wyrobów medycznych • w drodze obwieszczenia na czas nieprzekraczający 90 dni; ograniczyć ilość produktu leczniczego, wyrobu medycznego lub środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego na jednego pacjenta • ogłasza w drodze obwieszczenia; wykaz produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych przydatnych w zwalczaniu choroby zakaźnej lub stanu epidemii i są zagrożone brakiem dostępności • prawo wydawania polecenia z Agencji Rezerw Materiałowych, w przypadku braku odpowiednich produktów, środków lub wyrobów do podmiotów leczniczych prowadzących szpitale, stacji sanitarno-epidemiologicznych, aptek ogólnodostępnych lub punktów aptecznych
Agencja Rezerw Materiałowych			na polecenie ministra właściwego do spraw zdrowia obowiązek wydania odpowiednich produktów, środków lub wyrobów do podmiotów leczniczych prowadzących szpitale, stacji sanitarno-epidemiologicznych, aptek ogólnodostępnych lub punktów aptecznych
Główny Inspektor Farmaceutyczny			obowiązek podania w Biuletynie Informacji Publicznej adresu poczty elektronicznej na który podmioty będą miały obowiązek przekazywać informację
hurtownie farmaceutyczne			<p>obowiązek zbywania, określonych w wykazie</p> <ul style="list-style-type: none"> • produktów leczniczych oraz środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego • wyrobów medycznych <p>wyłącznie do innych hurtowni farmaceutycznych, aptek, punktów aptecznych oraz zakładów leczniczych podmiotów leczniczych działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</p>
minister do spraw oświaty			w drodze rozporządzenia; prawo czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić funkcjonowanie jednostek systemu oświaty

rektorzy uczelni wyższej			w drodze zarządzenia; prawo czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić funkcjonowanie uczelni, kształcenie doktorantów w podmiotach prowadzących szkoły doktorskie
--------------------------	--	--	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji.

Rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw zostały skonsultowane z przedstawicielami instytucji, którzy w dniu 11 marca 2020 r. uczestniczyli w posiedzeniu połączonych Komisji Zdrowia i Komisji Ustawodawczej: Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Konfederacji Lewiatan, Polskiego Związku Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego, Business Centre Club, INFARMA Związku Pracodawców Innowacyjnych Firm Farmaceutycznych, Ministerstwa Rozwoju, Izby Gospodarczej „FARMACJA POLSKA”, Narodowego Banku Polskiego, Związku Pracodawców Aptecznych PharmaNET, Związku Pracodawców „Polskiego Związku Producentów Leków Bez Recepty” PASMI, Polskiej Izby Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych POLFARMED, Pracodawców RP, Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Wiedzy o Szczepionkach STOP NOP, Stowarzyszenia Komunikacji Marketingowej SAR, Stowarzyszenia Branży Eventowej SBE, Stowarzyszenia Organizatorów Incentive Travel SOIT, Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Wyrobów Medycznych POLMED.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych.

(ceny stałe z 2020 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	
Dochody ogółem	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
Wydatki ogółem	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
Saldo ogółem	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.

Źródła finansowania: budżet państwa

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Zgodnie z metodologią sporządzania Oceny Skutków Regulacji oddziaływanie projektowanej ustawy powinno zostać przedstawione poprzez porównanie wpływu zaproponowanych w niej rozwiązań w relacji do wpływu jakie wywoływałyby procesy w tzw. scenariuszu bazowym. W tym przypadku scenariusz bazowy oznacza przebieg procesów, skutków epidemii, gdyby nie obowiązywała projektowana ustawy. Takie podejście pozwala stwierdzić, że przedmiotowa regulacja przyczyni się do sprawniejszego zarządzania sytuacją kryzysową dzięki czemu zminimalizowane zostaną straty jakie wywoła epidemia, w przypadku braku projektowanej ustawy skala tych strat byłaby większa.

Interwencja władz publicznych poprzez zastosowanie przewidzianych w projektowanej ustawie rozwiązań spowoduje wzrost wydatków sektora finansów publicznych, w szczególności budżetu państwa. Z uwagi na charakter zjawiska tj. niemożliwe sporządzenie wiarygodnej prognozy ukazującej prawdopodobną skalę epidemii skutki ekonomiczne i finansowe przedmiotowej regulacji mogą zostać określone tylko w sposób jakościowy.

Przedmiotowa ustawa będzie oddziaływała na dochody i wydatki sektora finansów publicznych budżetu państwa. Z analizy projektu ustawy wynika, że wzrost wydatków (spadek dochodów), sektora finansów publicznych będzie wynikał z podjęcia następujących działań:

- pokrywania kosztów wynagrodzenia pracowników za czas zawieszenia działalności zakładu. Pracodawca i Skarb Państwa koszty te ponosić będą w równych częściach, jeżeli okręgowy inspektor pracy albo Główny Inspektor Pracy wyda decyzję o zawieszeniu działalności zakładu pracy,
- wypłaty zasiłków opiekuńczych ubezpieczonym zwolnionych z obowiązku wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem, gdy został zamknięty żłobek, klub dziecięcy, przedszkole, szkoła lub placówka specjalna dla dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością intelektualną i sprzężonymi niepełnosprawnościami do których uczęszcza dziecko. Dodatkowy zasiłek opiekuńczy przysługiwać będzie za okres zamknięcia placówki, do ukończenia 15. roku życia dziecka,

	<ul style="list-style-type: none"> wypłaty wynagrodzenia przedsiębiorcom za wykonane zadania, które zostaną nałożone przez Prezesa Rady Ministrów w celu przeciwdziałania COVID-19, wypłaty odszkodowań właścicielom lub posiadaczom nieruchomości za szkody wyrządzoną w związku z prowadzeniem robót budowlanych niezbędnych w celu przeciwdziałania COVID-19, wypłaty rekompensat przedsiębiorcom za szkodę poniesioną w związku z uzasadnionymi działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19 udzielania i umarzania pożyczek przedsiębiorcom, odroczenia terminu płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz rozłożyć należności na raty przedsiębiorcy, który z powodu COVID 19 znalazł się w trudnej sytuacji finansowej.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
w ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2020 r.)	duże przedsiębiorstwa	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
	rodzina, obywatele, gospodarstwa domowe	0	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.	b.d.
w ujęciu niepieniężnym	dodatkowe informacje	Zaproponowane w przedmiotowej ustawie rozwiązania przyczynią się do zmniejszenia strat jakie na skutek epidemii poniosą przedsiębiorstwa, w szczególności mikroprzedsiębiorcy i mali przedsiębiorcy.						

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu.

Wprowadzenie szczególnych rozwiązań w celu minimalizowania skutków epidemii spowoduje zwiększenie obowiązków informacyjnych.

9. Wpływ na rynek pracy.

Projektowana regulacja przyczyniać się będzie do stabilizacji zatrudnienia.

10. Wpływ na pozostałe obszary.

Projektowana regulacja będzie przyczyniać się do sprawnego wypełniania przez państwo zadania publicznego polegającego na minimalizowaniu zagrożenia dla zdrowia publicznego.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego.

Przepisy projektu ustawy wejdą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszeniu.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Z uwagi na cel projektu ustawy zachodzi konieczność, aby w okresie obowiązywania przepisów monitorować skuteczność rozwiązań przyjętych w regulacji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.).

Brak

Warszawa, 20 marca 2020 r.

BAS-WAPM-579/20

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawcy: senator Marek Borowski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2019 r. poz. 1028, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

W art. 1 projektu zaproponowano znowelizowanie ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374), dalej jako „ustawa”.

Projekt określa zasady i tryb czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy oraz wynagradzania pracowników w tym okresie, wypłat rekompensat w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania wirusowi SARS-CoV-2 (dalej jako „COVID-19”) oraz udzielania pożyczek niektórym przedsiębiorcom. Ponadto proponuje się doprecyzowanie niektórych przepisów ustawy.

Projektowane zmiany dotyczą:

- doprecyzowania pojęcia „praca zdalna” (art. 3 ustawy);
- wprowadzenia katalogu uprawnień pracodawcy służących przeciwdziałaniu COVID-19 (art. 3a ustawy);

- umożliwienia czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy (art. 3b ustawy);
- rozszerzenia katalogu uprawnionych do pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego za okres nie dłuższy niż okres zamknięcia placówki sprawującej opiekę nad dziećmi (art. 4 ust. 1 ustawy);
- zwolnienia pracodawcy z obowiązku wypłaty wynagrodzenia w przypadku obowiązkowej hospitalizacji pracownika albo poddania go kwarantannie z powodu COVID-19 (art. 4a ustawy);
- ustalenia obowiązków zamawiającego w przypadku udzielania zamówień, których przedmiotem są towary lub usługi niezbędne do przeciwdziałania COVID-19 (art. 6 ust. 2 ustawy);
- doprecyzowania zasad wydawania przez wojewodę oraz Prezesa Rady Ministrów poleceń w celu przeciwdziałania COVID-19 (art. 11 ustawy);
- doprecyzowania regulacji dotyczących projektowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych, niezbędnych w celu przeciwdziałania COVID-19 (art. 12 ustawy);
- ustalenia zasad przyznawania i trybu wypłaty rekompensat w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19 (art. 14a ustawy);
- ustalenia zasad i trybu udzielania pożyczek niektórym przedsiębiorcom, którzy ponieśli szkody z powodu COVID-19 i znaleźli się w trudnej sytuacji finansowej (art. 14b-14j ustawy);
- stosowania przepisów ustawy z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 669) w okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy spowodowanego COVID-19 (art. 14k ustawy);
- wprowadzenia możliwości odroczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek przedsiębiorcy, terminu płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz rozłożenia należności na raty (art. 14l ustawy);
- skrócenia ze 180 dni do 90 dni od dnia wejścia w życie ustawy okresu, po którym niektóre przepisy ustawy mają utracić moc (art. 36 ust. 1 ustawy);

Art. 2 projektu zawiera propozycje zmian w art. 2 i art. 4a ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1320, ze zm.), zmierzające do uzupełnienia katalogu zadań na rzecz obronności państwa o przedsięwzięcia w zakresie sytuacji stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego.

Art. 3 projektu zawiera propozycje zmian w ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 499, ze zm.), dalej jako „Prawo farmaceutyczne”. Mają one na celu zwolnienie mikroprzedsiębiorców z obowiązku przekazywania informacji do Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi (art. 37azg) oraz doprecyzowanie obowiązków spoczywających na hurtowniach farmaceutycznych, producentach i importerach w zakresie zbywania odpowiednio produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych w przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego (art. 85a).

Art. 4 projektu zawiera propozycje zmian w art. 46d i art. 46f ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.), dotyczących wydawania z Agencji Rezerw Materiałowych określonych produktów leczniczych, środków i wyrobów, niezbędnych dla pacjentów lub ochrony życia i zdrowia personelu podmiotów leczniczych prowadzących szpitale, stacji sanitarno-epidemiologicznych, aptek ogólnodostępnych i punktów aptecznych.

Art. 5 projektu zawiera propozycję zmiany art. 30b ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148, ze zm.) polegającą na doprecyzowaniu upoważnienia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania do wydania rozporządzenia, w którym może on czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić funkcjonowanie jednostek systemu oświaty na obszarze kraju lub jego części.

Art. 6 projektu zawiera propozycje zmian w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85, ze zm.). Dotyczą one uszczegółowienia przesłanek umożliwiających rektorowi czasowe ograniczenie lub czasowe zawieszenie funkcjonowania uczelni (art. 51a) i kształcenia doktorantów w podmiotach prowadzących szkoły doktorskie (art. 198a). Związana z tym jest propozycja uchylenia art. 433a wskazanej ustawy, który umożliwia czasowe ograniczenie lub czasowe zawieszenie funkcjonowania uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej lub uczelni morskiej, przez właściwego ministra nadzorującego te uczelnie.

W art. 7-9 projektu zawarto przepisy przejściowe.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

2.1. Z uwagi na przedmiot art. 1 pkt 11 projektu należy uwzględnić art. 130 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) i art. 7 Protokołu (nr 4)

w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego.

Zgodnie z art. 130 TfUE krajowe banki centralne w wykonywaniu uprawnień oraz zadań i obowiązków, które zostały im powierzone Traktatami i Statutem ESBC i EBC, nie zwracają się o instrukcje ani ich nie przyjmują od m.in. rządów państw członkowskich ani jakiegokolwiek innego organu. Z kolei rządy państw członkowskich zobowiązują się szanować tę zasadę i nie dążyć do wywierania wpływu na członków organów decyzyjnych krajowych banków centralnych przy wykonywaniu ich zadań. Analogiczne wymogi zawarte są w art. 7 Statutu ESBC i EBC. Ponadto, zgodnie z art. 131 TfUE, każde państwo członkowskie zapewnia zgodność swojego ustawodawstwa krajowego z Traktatami i Statutem ESBC i EBC. Co prawda zgodnie z art. 139 ust. 3 TfUE państwa członkowskie objęte derogacją i ich krajowe banki centralne (a więc również Polska i NBP) są wyłączone z praw i obowiązków w ramach ESBC, jednak wyłączenie to obowiązuje w zakresie określonym zgodnie z rozdziałem IX Statutu ESBC i EBC. Zamieszczony tam art. 42 Statutu ESBC i EBC przewiduje, że derogacja określona w artykule 139 TfUE nie ma charakteru generalnego, przewiduje natomiast, że jedynie określone artykuły Statutu ESBC i EBC nie przyznają żadnych praw ani nie nakładają żadnych zobowiązań na dane państwa członkowskie. W szczególności przepis ten nie wyłącza stosowania art. 2 (cele ESBC) ani art. 7 Statutu ESBC i EBC.

2.2. Z uwagi na przedmiot art. 1 pkt 10 projektu należy uwzględnić dyrektywę Rady (92/57/EWG) z dnia 24 czerwca 1992 r. w sprawie wdrożenia minimalnych wymagań bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na tymczasowych lub ruchomych budowach (ósma szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), dalej jako „dyrektywa 92/57/EWG”. Dyrektywa 92/57/EWG określa minimalne wymagania bezpieczeństwa i ochrony zdrowia na wszystkich budowach, na których są wykonywane prace budowlano-inżynierskie. W szczególności dyrektywa 92/57/EWG wymaga wyznaczenia koordynatora do spraw bezpieczeństwa i ochrony zdrowia (i określa jego obowiązki – art. 3 ust. 1, art. 5, art. 6), sporządzenia planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia (art. 3 ust. 2), uwzględnienia ogólnych zasad bezpieczeństwa i ochrony zdrowia podanych w dyrektywie 89/391/EWG (w szczególności w zakresie określonym w dyrektywie 92/57/EWG). W zakresie obowiązku sporządzenia planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia dyrektywa przewiduje, że państwa członkowskie mogą odstąpić od tego obowiązku, jednak z wyłączeniem niektórych rodzajów prac i po konsultacjach z przedstawicielami pracodawców i pracowników (art. 3 ust. 2 akapit drugi).

2.3. Z uwagi na przedmiot art. 1 pkt 12 projektu należy uwzględnić dyrektywę 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych

Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz. Urz. UE L 015 z 21.1.1998, s. 14), dalej jako „dyrektywa 97/67/WE”.

2.4. Z uwagi na przedmiot art. 1 pkt 13 projektu należy uwzględnić art. 107 i art. 108 TfUE dotyczące zasad przyznawania pomocy przez państwo.

Zgodnie z art. 107 ust. 1 TfUE z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w TfUE, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim wpływa na wymianę handlową. Zgodna z rynkiem wewnętrznym jest pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi (art. 107 ust. 2 lit. b TfUE).

Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swoich uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Jeżeli uzna, że plan nie jest zgodny z rynkiem wewnętrznym, wszczyna niezwłocznie procedurę wyjaśniającą. Państwo członkowskie nie może wprowadzić w życie projektowanych środków, dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej. Zgodnie z art. 16 w zw. z art. 1 lit. f rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej pomoc niezgodna z prawem, czyli wprowadzona w życie z naruszeniem art. 108 ust. 3 TfUE, podlega zwrotowi wraz z odsetkami¹.

W decyzji z dnia 12 marca 2020 r.² Komisja uznała, że wybuch epidemii COVID-19 kwalifikuje się do „zdarzeń nadzwyczajnych” w rozumieniu art. 107 ust. 2 lit. b TfUE³.

¹ Należy odnotować, że na stronach internetowych Komisji Europejskiej pojawiła się informacja dotycząca pomocy publicznej udzielanej w związku z COVID-19. Informacja ta ogranicza się jednak do stwierdzenia, że w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa, które może mieć znaczny wpływ na gospodarkę, niektóre państwa członkowskie rozważają lub już ogłosiły środki wsparcia dla obywateli i spółek. Niektóre z tych środków wsparcia mogą stanowić pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE https://ec.europa.eu/competition/state_aid/what_is_new/covid_19.html (dostęp 19.03.2020 r.).

² Decision of 12.3.2020, SA.56685 (2020/N) - DK – Compensation scheme for cancellation of events related to COVID-19, https://ec.europa.eu/competition/state_aid/cases1/202011/285054_2139535_70_2.pdf. (dostęp 19.03.2020 r.).

³ W nawiązaniu do tej decyzji Komisja zamieściła na swojej stronie internetowej dokument dotyczący informacji wymaganych w ramach notyfikacji pomocy publicznej udzielanej w związku z takimi zdarzeniami. Information that should be provided for notifications of aid under Article 107(2)(b) – exceptional occurrence, https://ec.europa.eu/competition/state_aid/what_is_new/Notification_template_107_2_b_PUBLICATI_ON.pdf. (dostęp 19.03.2020 r.).

Dodatkowo należy odnotować informację Komisji Europejskiej z dnia 13 marca 2020 r. dotyczącą propozycji przyznania państwom członkowskim środków finansowych na zwalczanie skutków COVID-19. https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/about_the_european_commission/eu_budget/13032020_-_coronavirus_response_investment_initiative_final_v2_0.pdf (dostęp 19.03.2020 r.).

2.5. Z uwagi na przedmiot art. 3 projektu należy uwzględnić art. 35 i art. 36 TfUE.

Artykuł 35 TfUE stanowi, że ograniczenia ilościowe w wywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między państwami członkowskimi, natomiast art. 36 TfUE dopuszcza stosowanie zakazów lub ograniczeń przywozowych, wywozowych lub tranzytowych, jeżeli są one uzasadnione względami określonymi w tym przepisie, w tym koniecznością ochrony zdrowia i życia ludzi.

Biorąc pod uwagę przedmiot projektu można wskazać ogłoszone przez Komisję Europejską *COVID-19. Wytyczne dotyczące środków zarządzania granicami w celu ochrony zdrowia i zapewnienia dostępności towarów i usług podstawowych*⁴, dalej jako „Wytyczne”. W wytycznych określono zasady regulujące zintegrowane podejście do skutecznego zarządzania granicami w celu ochrony zdrowia przy zachowaniu integralności jednolitego rynku. Zgodnie z Wytycznymi wdrażanie polityki Unii w zakresie kontroli osób i towarów powinna regulować zasada solidarności między państwami członkowskimi. Zdaniem Komisji Europejskiej w celu uniknięcia niedoborów i pogłębienia się trudności natury społecznej i ekonomicznej, z którymi borykają się już wszystkie państwa europejskie, kluczowe znaczenie ma utrzymanie funkcjonowania jednolitego rynku. W odniesieniu do dostaw towarów wskazano m.in., że państwa członkowskie UE powinny utrzymać swobodny przepływ wszystkich towarów. W szczególności powinny gwarantować łańcuch dostaw produktów podstawowych, takich jak m.in. leki, sprzęt medyczny, podstawowe i łatwo psujące się produkty spożywcze. Zgodnie z zasadami określonymi w Wytycznych *nie należy wprowadzać żadnych ograniczeń w przepływie towarów na jednolitym rynku, w szczególności (ale nie tylko) towarów podstawowych, związanych ze zdrowiem i łatwo psujących się, a zwłaszcza środków spożywczych, chyba że jest to należycie uzasadnione*. Ogłoszone przez Komisję Europejską wytyczne stanowią akt instytucji Unii Europejskiej o charakterze niewiążącym.

3. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Cele Narodowego Banku Polskiego (NBP) zostały określone w art. 3 ustawy o Narodowym Banku Polskim w sposób następujący: podstawowym celem jest utrzymanie stabilnego poziomu cen, przy jednoczesnym wspieraniu polityki gospodarczej Rządu, o ile nie ogranicza to podstawowego celu NBP. W istotnym stopniu są one zbieżne z podstawowymi celami ESBC, wskazanymi w art. 127 ust. 1 i art. 282 ustęp drugi TfUE, a także w art. 2 Statutu ESBC i EBC. Zgodnie z tymi przepisami głównym celem ESBC jest utrzymywanie stabilności cen, a bez uszczerbku dla głównego celu również wspieranie ogólnej polityki gospodarczej w Unii. Wobec powyższego, zważywszy na okoliczność, że

⁴ Sygnatura 2020/C 86 I/01, Dz. Urz. UE C 861 z 16 marca 2020 r., str. 1.

polecenia nie będą mogły dotyczyć czynności wykonywanych w związku z realizacją ustawowych zadań NBP (projektowany art. 11 ust. 6 ustawy), można uznać, że projekt nie narusza traktatowego wymogu niezależności banku centralnego.

3.2. Proponowany art. 12 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 projektu zakłada wyłączenie stosowania przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane⁵ (dalej jako „ustawa – Prawo budowlane”), które w zakresie swojej regulacji wdrażają dyrektywę 92/57/EWG.

Ustawa – Prawo budowlane przewiduje m.in. obowiązek opracowania planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia (art. 21a). W literaturze wskazuje się, że „genezą istnienia obowiązku sporządzenia planu BIOZ było wydanie dyrektywy Rady 92/57/EWG [...] dyrektywa ta doprowadziła do wprowadzenia odpowiednich regulacji w PrBud, obowiązujących od 13.2.2002 r., które nałożyły na uczestników procesu budowlanego dodatkowe obowiązki związane z uwzględnieniem problematyki zapewnienia bezpieczeństwa realizacji robót budowlanych stwarzających zagrożenie, zarówno w rozwiązaniach projektowych, jak i podczas ich wykonywania na budowie”⁶. Szczegółowy zakres i forma planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia określa rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie informacji dotyczącej bezpieczeństwa i ochrony zdrowia oraz planu bezpieczeństwa i ochrony zdrowia (Dz. U. 2003 Nr 120, poz. 1126). Ponadto ustawa – Prawo budowlane zawiera przepisy regulujące obowiązki kierownika budowy, w tym koordynowanie realizacji zadań zapobiegających zagrożeniom bezpieczeństwa i ochrony zdrowia. Wyłączenie stosowania ustawy – Prawo budowlane spowoduje więc wyłączenie stosowania przepisów wdrażających art. 3 dyrektywy 92/57/EWG.

3.3. Dyrektywa 97/67/WE przewiduje, iż każde państwo członkowskie zapewnia, że świadczenie usługi powszechnej jest zagwarantowane (art. 4). Poza tym państwa członkowskie mają podejmować działania w celu zapewnienia, by świadczenie usług powszechnych nie było przerywane ani wstrzymywane, poza przypadkami siły wyższej (art. 5 ust. 1). Dyrektywa wymaga również zapewnienia przez państwa odpowiednich procedur rozpatrywania reklamacji (art. 19). Dyrektywa nie dotyczy natomiast zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej operatorów pocztowych. W tym zakresie projekt nie jest więc objęty prawem UE.

3.4. W art. 14b ustawy, o której mowa w art. 1 projektu, zaproponowano wprowadzenie możliwości udzielania specjalnych pożyczek na działalność bieżącą dla przedsiębiorców, którzy ponieśli szkodę z powodu COVID-19 i znaleźli się w trudnej sytuacji finansowej (dalej jako „pożyczka”).

⁵ Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, ze zm.

⁶ Z. Niewiadomski (red.), *Prawo budowlane. Komentarz*, C.H. Beck 2020.

Proponowane wsparcie finansowe powinno zostać ocenione w kontekście przepisów UE dotyczących pomocy państwa.

Na podstawie art. 107 ust. 1 TfUE Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej jako „TSUE”) przyjmuje, że wsparcie udzielone przez państwo członkowskie przedsiębiorcy jest niezgodne ze wspólnym rynkiem, jeżeli zostały spełnione cztery przesłanki: 1) zostało ono udzielone przez państwo lub przy użyciu jego zasobów, 2) stanowi dla przedsiębiorstwa korzyść, 3) ma charakter selektywny, 4) grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi⁷. Przesłanki te muszą być spełnione kumulatywnie.

W przypadku przewidzianych w projekcie pożyczek mają być one udzielane przez wybrane fundusze pożyczkowe, natomiast środki finansowe na udzielanie pożyczek mają być przekazywane funduszowi pożyczkowemu w formie dotacji; do czasu uzyskania dotacji fundusz pożyczkowy może wypłacać pożyczki ze środków własnych, a kwota udzielonych pożyczek podlega refundacji w ramach tej dotacji (art. 14b ust. 2 i 3 ustawy). Można zatem uznać, że pierwsza z przesłanek uznania środka za pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE jest spełniona.

Co się tyczy korzyści, jaką stanowi pożyczka przewidziana w projekcie ustawy, to trzeba w szczególności zwrócić uwagę na projektowany art. 14e ust. 5 ustawy, zgodnie z którym pożyczka wykorzystana i rozliczona, podlega umorzeniu z dniem złożenia do funduszu pożyczkowego rozliczenia, przy czym umorzeniu podlega 75% udzielonej pożyczki, a pozostałe 25% kwoty pożyczki nie podlega oprocentowaniu. Oznacza to spełnienie drugiej z przesłanek wynikających z art. 107 ust. 1 TfUE.

Jeżeli chodzi o sprzyjanie niektórym przedsiębiorcom, należy podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem TSUE pojęcie przedsiębiorcy w rozumieniu unijnego prawa konkurencji jest rozumiane szeroko i obejmuje wszystkie podmioty uczestniczące w działalności gospodarczej (rozumianej jako oferowanie towarów lub usług na rynku⁸), niezależnie od ich formy organizacyjnej i prawnej oraz źródeł finansowania⁹. Co do selektywności środka należy zaznaczyć, że środek ma taki charakter, jeżeli w ramach danego systemu prawnego przepis krajowy może sprzyjać „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów” w porównaniu z innymi, które w świetle celu tego systemu znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej. Nie stanowią natomiast pomocy państwa korzyści wynikające ze środka o ogólnym charakterze, mającego

⁷ Wyrok TSUE z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, *Altmark*, ECLI:EU:C:2003:415; wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie T-34/02, *EURL Le Levant 001 i in. przeciwko Komisji*, ECLI:EU:T:2006:59.

⁸ Wyrok TSUE z dnia 18 czerwca 1998 r. w sprawie C-35/96, *Komisja przeciwko Republice Włoskiej*, ECLI:EU:C:1998:303, pkt 36.

⁹ Wyrok TSUE z dnia 23 kwietnia 1991 r. w sprawie C-41/90, *Höfner i Elser przeciwko Macroton GmbH*, ECLI:EU:C:1991:161, pkt 21.

zastosowanie bez rozróżnienia do wszystkich podmiotów¹⁰. W tym kontekście kluczowe znaczenie ma proponowany art. 14b ust. 1 ustawy, w myśl którego o pożyczkę może ubiegać się „przedsiębiorca, w szczególności przedsiębiorca prowadzący działalność związaną z organizacją targów, wystaw i kongresów, działalność rozrywkową i rekreacyjną lub organizujący wystawy tematyczne i imprezy plenerowe”. Z przepisu tego można zatem wywnioskować, że zasadą jest umożliwienie ubiegania się o pożyczkę przez każdego przedsiębiorcę, gdyż nie wprowadza on kryteriów pozwalających zróżnicować traktowanie przedsiębiorców. Tej oceny nie zmienia wskazanie w przywołanym przepisie przedsiębiorców prowadzących działalność określonego rodzaju, gdyż w ramach tych kategorii nie zostały przewidziane żadne kryteria o charakterze selektywnym. Można więc stwierdzić, że zarówno w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorców, jak i do przedsiębiorców działających w wymienionych dziedzinach, projektowana regulacja nie sprzyja „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów” w porównaniu z innymi, którzy znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej.

Z powyższego wynika, że trzecia z przesłanek wynikających z art. 107 ust. 1 TfUE nie jest spełniona, gdyż przewidywane wsparcie udzielone przez państwo członkowskie przedsiębiorcy nie ma charakteru selektywnego.

W konsekwencji, jak zaznaczono wyżej, niespełnienie jednej z przesłanek wystarcza do uznania, iż projektowana regulacja nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE.

3.5. Zawarte w art. 3 pkt 2 projektu przepisy (dotyczące zmiany art. 85a Prawa farmaceutycznego) przewidują obowiązek zbywania określonej kategorii produktów wyłącznie do hurtowni farmaceutycznych, aptek, punktów aptecznych oraz podmiotów leczniczych, działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub podmiotów wykonujących na tym terytorium działalność leczniczą w ramach praktyki zawodowej. Przepisy te ograniczają swobodę przepływu towarów, ponieważ stanowią ograniczenie wywozowe w rozumieniu art. 35 TfUE. W dalszej kolejności należy więc ocenić, czy te ograniczenia są dopuszczalne z uwagi na treść art. 36 TfUE.

3.5.1. Przeszkoda w swobodnym przepływie towarów może zostać uzasadniona względami interesu ogólnego wymienionymi w art. 36 TfUE bądź zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie TSUE doktryną tzw. nadrzędnych wymogów interesu ogólnego¹¹. Orzecznictwo TSUE wymaga jednak w takim przypadku, aby przepis krajowy był proporcjonalny. Oznacza to, że

¹⁰ Wyrok TSUE z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawach połączonych C-106/09 P i C-107/09, *Komisja (C-106/09 P) i Królestwo Hiszpanii (C-107/09 P) przeciwko Government of Gibraltar i Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej*, ECLI:EU:C:2011:732, pkt. 73-75.

¹¹ Wyrok TSUE z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie C-108/09, *Ker-Optika*, ECLI:EU:C:2010:725, pkt 57; wyrok TSUE z dnia 12 listopada 2015 r. w sprawie C-198/14 *Visnapuu*, ECLI:EU:C:2015:751, pkt 110; wyrok TSUE z dnia 18 września 2019 r. w sprawie C-222/18, *VIPA*, ECLI:EU:C:2019:751, pkt 67.

przedmiotowe ograniczenie musi być celowe (a więc ma rzeczywiście służyć realizacji zamierzonego celu) i nie może wykraczać poza to, co jest konieczne dla jego osiągnięcia (nie mogą więc istnieć inne środki, za pomocą których można osiągnąć ten cel, które w mniejszym stopniu ograniczałyby swobodny przepływ towarów)¹². Należy jednak jednocześnie podkreślić, że – wśród dóbr i interesów chronionych w Traktatach – wartości, jaką jest zdrowie i życie ludzkie, przypisuje się znaczenie pierwszorzędne¹³. Ponadto, zgodnie z orzecznictwem TSUE, to do państw członkowskich należy decyzja o poziomie, na którym chcą zapewnić ochronę zdrowia publicznego, oraz o sposobie osiągnięcia tego poziomu. Jako że poziom ten może być różny w poszczególnych państwach członkowskich, państwom członkowskim przyznaje się swobodę uznania w tym zakresie¹⁴. W konsekwencji okoliczność, iż jedno państwo członkowskie stosuje mniej surowe przepisy niż inne państwo członkowskie, nie oznacza, że przepisy stosowane przez to drugie są nieproporcjonalne do celu¹⁵. Ciężar dowodu, że uregulowanie krajowe jest odpowiednie i konieczne dla osiągnięcia zamierzonego słusznego celu spoczywa na państwie członkowskim uzasadniającym konieczność przeszkody w swobodnym przepływie towarów. Jednak w świetle orzecznictwa TSUE nie można wymagać od państwa członkowskiego wykazania, w sposób pozytywny, iż żaden inny możliwy środek nie umożliwi realizacji założonego celu w tych samych warunkach¹⁶. W odniesieniu do możliwości osiągnięcia przez uregulowanie krajowe założonego celu, TSUE podkreśla, że gdy brak jest pewności co do istnienia lub znaczenia zagrożeń dla zdrowia ludzi, ważne jest, by państwo członkowskie mogło podjąć środki ochronne, nie czekając na pełną realizację tych zagrożeń. Ponadto państwo członkowskie może podjąć środki, które w najszerszym możliwym zakresie zmniejszają zagrożenie dla zdrowia publicznego, w tym w szczególności zagrożenie dla pewnego i należytej jakości zaopatrzenia ludności w produkty lecznicze¹⁷. Oceny analizowanych postanowień projektu należy dokonać z uwzględnieniem powyższych reguł.

3.5.3. Przewidziane w projekcie ograniczenie polegające na obowiązku zbywania określonych kategorii produktów wyłącznie podmiotom działającym na terytorium RP jest motywowane koniecznością ochrony zdrowia publicznego, co stanowi jeden z dopuszczalnych przez art. 36 TfUE powodów uzasadniających

¹² Wyrok TSUE w sprawie C-108/09 *Ker-Optika*, pkt. 57 i 65; wyrok TSUE w sprawie C-198/14, *Visnapuu*, pkt 110; wyrok TSUE w sprawie C-222/18, *VIPA*, pkt 67.

¹³ Wyrok TSUE w sprawie C-108/09, *Ker-Optika*, pkt 58; wyrok TSUE w sprawie C-222/18, *VIPA*, pkt 71.

¹⁴ Wyrok TSUE w sprawie C-108/09, *Ker-Optika*, pkt 58; wyrok TSUE w sprawie C-222/18, *VIPA*, pkt 71.

¹⁵ Wyrok TSUE w sprawie C-222/18, *VIPA*, pkt 71.

¹⁶ Wyrok TSUE z dnia 10 lutego 2009 r. w sprawie C-110/05, *Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej*, ECLI:EU:C:2009:66, pkt 66; wyrok TSUE z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie C-333/14, *Scotch Whisky Association*, ECLI:EU:C:2015:845, pkt 55.

¹⁷ Wyrok TSUE z dnia 19 maja 2009 r. w sprawach połączonych C-171/07 oraz C-172/07, *Apothekerkammer des Saarlandes i inni*, EU:C:2009:316, pkt 30; wyrok TSUE w sprawie C-222/18, *VIPA*, pkt 72.

wprowadzenie ograniczeń wywozowych. W dalszej kolejności należy więc ocenić, czy proponowane rozwiązanie jest proporcjonalne, a więc celowe i niezbędne.

W odniesieniu do wymogu celowości należy przyjąć, że obowiązek dokonania zbycia określonych produktów leczniczych (środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych) na terytorium RP, co ma skutkować zakazem ich wywozu z terytorium RP, może poprawić dostępność tych produktów na rynku krajowym. Zważywszy na okoliczność, że obowiązkiem zbycia na terytorium RP mają być objęte te produkty, co do których stwierdzono zagrożenie wystąpienia ich deficytu, zapewnienie większej ich dostępności na rynku polskim należy uznać za działanie sprzyjające zapewnieniu środków ochrony zdrowia. Jakkolwiek bowiem zagrożenie deficytem może mieć szereg przyczyn, to wywóz produktów leczniczych z terytorium RP w czasie trwania epidemii koronawirusa należy uznać za jedną z nich. W konsekwencji, proponowany wymóg może zostać uznany za celowy.

W tej sytuacji należy dokonać również oceny, czy przedmiotowe ograniczenie ma niezbędny charakter. Należy w związku z tym wskazać, że ograniczenia mają dotyczyć tylko produktów, które mogą być przydatne w zwalczaniu choroby zakaźnej będącej przyczyną stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii i są zagrożone brakiem dostępności na terytorium RP (projektowany art. 85a ust. 4 Prawa farmaceutycznego). Wykaz tych produktów ma ogłaszać, w drodze obwieszczenia, minister właściwy do spraw zdrowia. Obwieszczenie ma być wydawane na czas określony, nieprzekraczający 90 dni (projektowany art. 85a ust. 5 Prawa farmaceutycznego). Przewidziane w projekcie tymczasowe ograniczenie wywozowe miałyby się aktualizować wyłącznie w przypadku określonego w projekcie stanu zagrożenia dla zdrowia publicznego (projektowany art. 85a ust. 1-3 Prawa farmaceutycznego). Oznacza to, że minister właściwy do spraw zdrowia, ogłaszając wykaz produktów objętych nakazem ich zbycia podmiotom działającym na terytorium RP, jest związany określonymi w projekcie wymogami, wyznaczającymi granice jego uznaniowości w tym zakresie. Biorąc pod uwagę, że określony w obwieszczeniu wykaz produktów ma mieć zastosowanie wyłącznie przez czas określony, wydaje się, że minister właściwy do spraw zdrowia każdorazowo wydając obwieszczenie byłby obowiązany do uwzględnienia okoliczności danego przypadku (takich, jak stopień zagrożenia brakiem dostępności produktu czy istotność danego produktu dla zdrowia publicznego). W świetle powyższego, a także uwzględniając przysługujący państwu członkowskiemu margines uznania w odniesieniu do środków służących ochronie zdrowia publicznego, można przyjąć, że analizowany wymóg mieści się w granicach wyznaczonych treścią art. 36 TfUE oraz orzecznictwem TSUE.

4. Konkluzja

W zakresie, w którym art. 1 pkt 12 senackiego projektu ustawy zakłada wyłączenie stosowania przepisów ustawy – Prawo budowlane wdrażających art. 3 dyrektywy 92/57/EWG, projekt może budzić wątpliwości co do zgodności z prawem Unii Europejskiej.

W pozostałym zakresie senacki projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Autorzy:

Marcin Fryźlewicz

dr Tomasz Jaroszyński

dr Marek Jaśkowski

eksperti ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Wicedyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 20 marca 2020 r.

BAS-WAPM-580/20

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

**w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu –
czy senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach
związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-
19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych
oraz niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawcy: senator
Marek Borowski) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii
Europejskiej**

W art. 1 projektu zaproponowano znowelizowanie ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374), dalej jako „ustawa”.

Projekt określa zasady i tryb czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy oraz wynagradzania pracowników w tym okresie, wypłat rekompensat w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania wirusowi SARS-CoV-2 (dalej jako „COVID-19”) oraz udzielania pożyczek niektórym przedsiębiorcom. Ponadto proponuje się doprecyzowanie niektórych przepisów ustawy.

Projektowane zmiany dotyczą:

- doprecyzowania pojęcia „praca zdalna” (art. 3 ustawy);
- wprowadzenia katalogu uprawnień pracodawcy służących przeciwdziałaniu COVID-19 (art. 3a ustawy);
- umożliwienia czasowego zawieszenia działalności zakładu pracy (art. 3b ustawy);
- rozszerzenia katalogu uprawnionych do pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego za okres nie dłuższy niż okres zamknięcia placówki sprawującej opiekę nad dziećmi (art. 4 ust. 1 ustawy);
- zwolnienia pracodawcy z obowiązku wypłaty wynagrodzenia w przypadku obowiązkowej hospitalizacji pracownika albo poddania go kwarantannie z powodu COVID-19 (art. 4a ustawy);

- ustalenia obowiązków zamawiającego w przypadku udzielania zamówień, których przedmiotem są towary lub usługi niezbędne do przeciwdziałania COVID-19 (art. 6 ust. 2 ustawy);
- doprecyzowania zasad wydawania przez wojewodę oraz Prezesa Rady Ministrów poleceń w celu przeciwdziałania COVID-19 (art. 11 ustawy);
- doprecyzowania regulacji dotyczących projektowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych, niezbędnych w celu przeciwdziałania COVID-19 (art. 12 ustawy);
- ustalenia zasad przyznawania i trybu wypłaty rekompensat w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19 (art. 14a ustawy);
- ustalenia zasad i trybu udzielania pożyczek niektórym przedsiębiorcom, którzy ponieśli szkody z powodu COVID-19 i znaleźli się w trudnej sytuacji finansowej (art. 14b-14j ustawy);
- stosowania przepisów ustawy z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 669) w okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy spowodowanego COVID-19 (art. 14k ustawy);
- wprowadzenia możliwości odroczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek przedsiębiorcy, terminu płatności należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne oraz rozłożenia należności na raty (art. 14l ustawy);
- skrócenia ze 180 dni do 90 dni od dnia wejścia w życie ustawy okresu, po którym niektóre przepisy ustawy mają utracić moc (art. 36 ust. 1 ustawy);

Art. 2 projektu zawiera propozycje zmian w art. 2 i art. 4a ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1320, ze zm.), zmierzające do uzupełnienia katalogu zadań na rzecz obronności państwa o przedsięwzięcia w zakresie sytuacji stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego.

Art. 3 projektu zawiera propozycje zmian w ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 499, ze zm.), dalej jako „Prawo farmaceutyczne”. Mają one na celu zwolnienie mikroprzedsiębiorców z obowiązku przekazywania informacji do Zintegrowanego Systemu Monitorowania Obrotu Produktami Leczniczymi (art. 37azg) oraz doprecyzowanie obowiązków spoczywających na hurtowniach farmaceutycznych, producentach i importerach w zakresie zbywania odpowiednio produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych w przypadku stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo w razie niebezpieczeństwa

szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego (art. 85a).

Art. 4 projektu zawiera propozycje zmian w art. 46d i art. 46f ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.), dotyczących wydawania z Agencji Rezerw Materiałowych określonych produktów leczniczych, środków i wyrobów, niezbędnych dla pacjentów lub ochrony życia i zdrowia personelu podmiotów leczniczych prowadzących szpitale, stacji sanitarno-epidemiologicznych, aptek ogólnodostępnych i punktów aptecznych.

Art. 5 projektu zawiera propozycję zmiany art. 30b ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148, ze zm.) polegającą na doprecyzowaniu upoważnienia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania do wydania rozporządzenia, w którym może on czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić funkcjonowanie jednostek systemu oświaty na obszarze kraju lub jego części.

Art. 6 projektu zawiera propozycje zmian w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85, ze zm.). Dotyczą one uszczegółowienia przesłanek umożliwiających rektorowi czasowe ograniczenie lub czasowe zawieszenie funkcjonowania uczelni (art. 51a) i kształcenia doktorantów w podmiotach prowadzących szkoły doktorskie (art. 198a). Związana z tym jest propozycja uchylenia art. 433a wskazanej ustawy, który umożliwia czasowe ograniczenie lub czasowe zawieszenie funkcjonowania uczelni wojskowej, uczelni służb państwowych, uczelni artystycznej, uczelni medycznej lub uczelni morskiej, przez właściwego ministra nadzorującego te uczelnie.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Senacki projekt ustawy nie jest projektem ustawy wykonującej prawo UE w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Autorzy:

Marcin Fryźlewicz
dr Tomasz Jaroszyński
dr Marek Jaśkowski
eksperti ds. legislacji
w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

